

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GOUDHAAR

N° 2029

NEDERLAND : 35 Ct

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GOUDHAAR

HOOFDSTUK I. DE GESTOORDE ZITTING

Over het algemeen worden de zittingen van de politierechter in alle grote steden over de gehele wereld niet bijzonder druk bezocht, en in geen geval trekken zij zoveel publiek als de grote rechtszaken, die meer spreken tot de verbeelding van de massa, omdat de bedrijver of de bedrijfster van het misdrijf hetzij door de aard van het vergrijp, de aandacht heeft getrokken.

Meestal echter heeft de politierechter slechts te doen met zogenaamde kleine misdadigers. Te New York moet hij echter ook menigmaal optreden als rechter van instructie in zaken die, klein begonnen, al spoedig uitgroeien tot een groot proces, en dan aan zijn competentie onttrokken worden.

In ieder geval bestond er die morgen zeer grote belangstelling voor een zaak, die zich geheimzinnig liet aanzien en waarvan de hoofdpersoon een vrouw was.

Zij was drie dagen tevoren gear-

resteerd op een vreemde wijze en zeer zwak zijnde. De dood nabij was ze nochtans op een paar dagen volkomen genezen.

De bladen verklaarden algemeen, dat men met deze vrouw een zeer gevaarlijk misdadigster had weten te vatten en drongen erop aan, haar onmiddellijk naar een deugdelijke gevangenis te sturen, in afwachting van de instructie die stellig tegen haar geopend zou worden, want de bewuste vrouw had heel wat op haar kerfstok en was betrokken geweest bij belangrijke smokkelzaken bij welke afwikkeling het zeer warm was toegegaan en die zelfs tot geregelde vuurgevechten met de politie had geleid.

Omtrent de naam van de gearresteerde scheen enige twijfel te bestaan. Sommige veelgelezen bladen spelden haar naam als Marya Lanescu en maakten een Roemeense van haar, andere weer drukten hem af als Marie Lanesse en verzekerden dat zij ge-

boortig was uit Parijs en er waren nog weer andere persorganen, die kortweg verzekerden, dat het meisje geboren was aan de oevers van de Spree in de Berlijnse voorstad Weissensee en eenvoudig Mariechen Lanz heette.

Maar hoe dan ook haar werkelijke naam was, iedereen kende haar en vreesde haar het meest onder haar bijnaam «Goudhaar».

Van daar die opschudding de nieuwsgierigheid en de gespannen verwachting, teweeg gebracht onder een grote schare inwoners van New-York, die de politie kortweg pleegde aan te duiden met de verzamelnaam van het «Grauw».

Wel te verstaan, tot dat «Grauw» werden ook gerekend, vroegere, nu rijke dranksmokkelaars, die zich hadden aangepast aan de gewijzigde omstandigheden en nu «groothandelaar» in narcotica waren, rondreden in dure auto's en zich in gezelschap van met diamanten getooide vrouwen veelvuldig vertoonden in de dancings van Broadway en Ommelanden. Verder speelhuishouders, de smokkelaars van opium, cocaïne, heroïne en andere bedwelmende middelen, handelaars in blanke slavinnen en soortgelijk gespuis, dat soms maar al te moeilijk te onderscheiden is, wat het uiterlijk betreft, van de rustige gezeten burger.

Niemand begreep, hoe Goudhaar eigenlijk in handen van de politie was geraakt. En wie de verslagen las, begreep er nog veel minder van, want bijna ieder blad had een andere lezing van het geval. Het was duidelijk dat zij alle, zoals men dat populair pleegt uit te drukken, er maar een slag naar sloegen, niet op de hoogte waren van de waarheid en er dus maar op los fantaseerden.

Nu spreekt het vanzelf, dat ijverige journalisten dadelijk inlichtingen hadden trachten in te winnen bij de politie, maar daar moest zij tot de beschamende ontdekking komen, dat die er zelf niet heel veel van wist. Het was een vreemde zaak, maar madame

Goudhaar, dat allergevaarlijke schepsel, die langgezochte misdadigster was haar, om zo te zeggen, als een rijpe vrucht in de schoot gevallen, of «op een presenteerblaadje thuis gebracht», zoals inspecteur Lannoy van het hoofdbureau het grinnikend uitdrukte.

Goudhaar zelf had volstrekt geweigerd, inlichtingen te geven en men moest dus wel volstaan met de aanduidingen, die uit de feiten zelf voortvloeiden. Men had haar, op aanwijzing van een onbekende in gezelschap van een dode en vier zwaar gewonde mannen, waarvan er drie volkomen bewusteloos waren, aangetroffen in een zeer zonderling verblijf en wel in een prachtig ingerichte woning, die zich diep onder de grond bevond, die haar tot schuilplaats had gediend en die te vinden was in de buurt van de Flatbush Avenue. Meer speciaal onder Pineapple Street, welke straten te vinden zijn in Brooklijn, aan de westzijde van East River.

De dode liet uiteraard niets los, de zwaar gewonde zei ook niet veel en de bewustelozen, die pas na drie dagen weer bijkwamen, weigerden uit beginsel iedere inlichting. En waarschijnlijk niet alleen uit beginsel, maar ook uit vrees.

Want het was al spoedig uitgelekt, dat die vijf kerels, de dode, de zwaar gewonde en de drie bewustelozen behoorden of behoord hadden tot een zeer te duchten bende misdadigers, genaamd de Bende van het Kwade Oog.

Dat Goudhaar ook tot die bende behoorde, stond vast. Verder was het niet twijfelachtig, dat zij op het tijdstip van haar arrestatie, lijdende was aan een eigenaardige, onbekende ziekte, een soort van verstijving, waaruit zij echter snel genas, als gevolg misschien van een injectie, die men haar had toegediend en waarvan men de prik vond bij haar linker oksel.

Het spreekt vanzelf dat het publiek wilde weten, wie de onbekende was, die de politie, op het spoor van dit

uiterst gevaarlijke persoontje had gebracht. In dat opzicht echter had het de politie niet te benijden, want die had het eveneens graag willen weten.

Zij had en telefonische mededeling ontvangen, met zeer nauwkeurige aanwijzingen, die zij natuurlijk had opgevolgd, zoals haar plicht was en onder de grond Goudhaar en haar kornuiten gevonden. Zij had zelfs, zodra zij weer boven kwam met de revolver een vinnige aanval moeten afslaan van een klein troepje bandieten, die getracht hadden, de arrestante te bevrijden. Dat was niet gelukt en een van de aanvallers had, naar Amerikaanse mode, in het stof moeten blijven of beter gezegd in het asphalt en zijn bemoeizucht met de dood moeten bekopen.

Hoe dit alles ook mocht zijn, men had Goudhaar in handen en dat was voorlopig zeker een felicitatie waard! Er waren op zijn minst drie misdrijven van belang, waarbij deze buitengewoon mooie vrouw een rol van betekenis had gespeeld. En er waren er zeker wel een dozijn, waarvan dat met vrij grote zekerheid kon worden aangenomen. Het was nu de taak van de politie, dit uit te maken en was dat eenmaal uitgemaakt, dan zou de Justitie er wel voor zorgen, dat madame Goudhaar, Lanescu, Lanesse of Lanz, voor zeer lange tijd werd opgesloten achter stevige betrouwbare tralies.

Welnu, het geheimzinnige van de zaak, zowel als de naam van de hoofdpersoon trokken leeglopers en nieuwsgierigen, vrienden en belangstellenden in groten getale naar dat niet zeer grote, sombere en grijze huis aan Flatbush Avenue, waar politierechter Hanslow streng maar rechtvaardig zijn zittingen placht te houden en recht deed. En hij keek die morgen nog strenger dan anders, want hij begreep maar al te goed, dat dit een heel wat ernstiger zaak dreigde te worden dan een gewone ladelichting, een diefstal van een brood, of een kloppartijtje tussen naifverige buurvrouwen.

Hij had reeds, onder het snelle af-

doen van een paar onbeduidende zaken, zijn blikken laten dwalen over de geheel gevulde tribune, die maar hoogst zelden bezet was en waar de mensen nu vol ongeduld zaten te wachten, op het hoofdnummer, op de «Clou».

En hij moest constateren, dat er onder die nieuwsgierigen en belangstellenden heel wat kerels waren met verdachte tronie's, waarvan hij er zelfs enige herkende, omdat zij al enige malen «voor het hekje» hadden gestaan, beschuldigd van een of ander misdrijf.

Achtereenvolgens werden snel de zaken berecht van een autodief, een handgrauwe fabrieksarbeidster, die een collega met een grote schaar had bewerkt, een dikke vrouw, die er een sport van maakte, de waslijnen van anderen binnen te halen, met aanhang natuurlijk en tenslotte een oud mannetje, dat nagemaakte biljetten voor een belangrijke boksmatch had verkocht.

Toen brak het grote ogenblik aan.

Het ging zo vlug, dat het reikhalzend publiek ternauwernood begreep dat het grote ogenblik was aangebroken, toen Goudhaar al voor het hekje stond, begeleid door een stoere agent, en onder het lopen nog snel het prachtige, dikke goudblonde haar kammend.

Zelfs haar ergste vijanden moesten toegeven, dat Marya of Marie niet alleen haar bijnaam volkomen verdiende, maar zeer mooi was, zelfs nu haar gelaat wat bleek zag en de hulp van kunstmiddelen sedert enige dagen had moeten ontberen.

Zij was slank, zonder mager te zijn, haar blauwe ogen waren zeldzaam groot en glanzend, haar mond was klein en lokkend, het neusje was fijn gevormd. Om kort te gaan, Goudhaar was een schoonheid, zelfs in het land van de dollar, dat bekend is om zijn mooie vrouwen.

Zij scheen volkomen onverschillig te zijn voor haar omgeving en stond rustig naar de politierechter te kijken

na een snelle blik te hebben laten glijden over het publiek in de zaal, de agent naast haar, de verschillende verslaggevers en de ijverig op zijn schrijfmachine tikkende griffier.

Hanslow snuffelde wat in zijn papieren in zich zelf brommend, klemde toen zijn goud omrande lofgnet wat vaster op zijn zware neus, vouwde zijn dikke, witte handen als tot een gebed in een, keek Goudhaar strak aan en begon met de gebruikelijke vraag:

— Je naam?

— Ze noemen mij «Goudhaar», antwoordde Goudhaar onbeschaamd. U weet hoe stikheet het kan zijn in deze stad en daar beneden is het heerlijk koel!

— Je bijnaam interesseert mij niet, beklagde! Ik wil weten hoe je ware naam is!

— Maria Lanesso!

Aan de perstafel keek men elkander verbaasd en ook met enig leedvermaak aan. Niemand had de naam goed gespeld! Goudhaar scheen dus een Italiaanse te zijn. Maar dan moest zij al heel lang in Amerika vertoeven, want zij sprak het Engels zonder enig accent, of het moest dan zijn het afschuwelijke, echte New Yorkse, dat het Engels van de Yankee menigmaal onverstaanbaar maakt voor een Engelsman!

Maria gaf haar leeftijd op, twee en twintig jaar, met als geboorteplaats Palermo.

Ondertussen stond ze zachtjes heen en weer te wiegelen, nu en dan de blik terzijde wendend en met een onbeschaamd lonkje kijkend naar de verslaggevers aan de perstafel of naar een paar uit beroepsijver binnen gelopen advocaten, die waren komen oordagen en vol belangstelling naar haar keken.

De dikke, witte handen gingen voor een ogenblik uit elkander en begonnen de papieren weer om te bladeren. Toen klonk weer de zware stem van Hanslow:

— Je staat hier voor het ogenblik terecht, Maria Lanesso, wegens een

zaak, die zich zeven maanden geleden heeft afgespeeld in Herald Square en waarbij een bankloper zwaar werd gewond. Wij hebben de zekerheid dat je daaraan debet bent en aanstonds zullen getuigen dat komen bevestigen. Maar voor we daartoe overgaan, verlang ik enige inlichtingen van je omtrent het zonderlinge geval van je arrestatie in dat onderaardse paleis aan de Flatbush Avenue. Wat is dat voor een woning?

— Wel, dat is mijn zomerverblijf! antwoordde Goudhaar onbeschaamd. U weet hoe stikheet het kan zijn in deze stad en daar beneden is het heerlijk koel!

— Ik weet plekjes, die nog heel wat koeler zijn! hernam Hanslow sarcastisch. Ik hoop voor jou, dat je daar niet tegen je zin terecht komt! Het rapport zegt, dat de agenten je daar in een toestand van verstijving op een soort van praalbed vonden liggen! Hoe kwam je in die toestand?

— Ik had een zware ziekte achter de rug!

— Zo!... Laat ik je dan maar zeggen, hoe de zaak zit, beklagde! Je bevond je in die toestand, omdat een mededingster je had willen vergiften! De onbekend gebleven man, die de politie op je spoor bracht, heeft ons dat medegedeeld en hij kon dat weten, want hij is degene die je het tegengift heeft toegediend, nadat je vriend professor Shirley daartoe een vruchteloze poging had gedaan! Tot dank voor dat alles heb je die onbekende redder willen vermoorden! Hij wist op het laatste ogenblik te ontkomen, na drie van je vrienden bedwelmd te hebben en in wettige zelfverdediging een vierde te hebben neergeschoten! Wat heb je daartegen in te brengen?

Goudhaar stond doodstil, met de beide kleine handen leunend op het hekje. Haar gelaat was bijna onkenbaar veranderd. Het was niet zacht meer en schoon, het was op een afschuwelijke wijze vertrokken en de blauwe ogen schoten vuur.

— Komaan, Maria Lanesso! her-
nam de politierechter ongeduldig. Zeg
de waarheid! Ontkennen baat je niet!
De gerechtsarts heeft je onderzocht en
onder je linker oksel een kleine prik
gevonden, waar de injectie werd ge-
daan. In een kom, die we in je slaap-
vertrek vonden, is nog een weinig
aangetroffen van de zelfstandigheid,
waarmede je werd ingespoten. Een
onderzoek heeft uitgemaakt, dat het
een zeer zwaar vergif is, dat echter in
jou geval als tegengift heeft gewerkt!
Wie was de vrouw die je wilde doden
beklaagde?

— Ik weet van niets! antwoordde
Goudhaar op doffe toon.

— Je weigert te antwoorden? Het
zal je geen goed doen, bedenk dat
wel! Wie was de man die je gered
heeft?

— Ik weet niet wat u bedoelt!

— Waar is professor Shirley, jullie
chef, jullie aanvoerder, die speciaal
om jou van de dood te redden uit Eu-
ropa is gekomen.

— Ik ken niemand van die naam!

— Neen? Nu, misschien kom je wel
op die woorden terug! De oude deug-
niet is hier, in New-York, we hebben
er de bewijzen van.

— Als dat zo is, waarom vraagt u
mij dan? riep Goudhaar op brutale
toon. En wat die zaak in Herald Squa-
re betreft, waar zijn de bewijzen, wie
heeft me gezien?

— Geduld maar, antwoordde Hans-
low kalm. Wij zullen eerst deze aan-
gelegenheid afwickelen! Waarschijn-
lijk zullen je vrienden, die in onze han-
den zijn, wel wat mededeelzamer zijn!
Wat de bankroof betreft, ik ben bang
dat je dat een paar jaren zal kosten.
beklaagde! Ik kan je nu al wel zeg-
gen, dat een van je medeplichtigen
eindelijk heeft doorgeslagen! Je kent
die uitdrukking zeker wel?

Goudhaar werd asgrauw, weer liet
zij dat sissende geluid horen en daar-
op keek ze snel in het rond.

Op 't zelfde ogenblik liet zich bij
een van de deuren enig gerucht horen.

Het klonk als een korte worsteling,
op de gang.

De agent die naast de vrouw stond
keek verstoord om en dat was de laat-
ste beweging die hij in lange tijd zou
maken. Een man op de tribune was
opgestaan en had zijn revolver op hem
afgevuurd. Hij moest een uitstekend
schutter zijn, want de agent viel om,
als een gevelde eik, midden in de
borst getroffen.

Een agent die daar boven de wacht
hield wilde op de schutter toesprin-
gen, maar een vreselijke slag met een
loden knuppel tegen zijn slaap deed
hem neerstorten.

Goudhaar moest alles geweten heb-
ben en onderricht zijn wat zij te doen
had want de agent naast haar lag nog
niet lang uit, of zij was al bij de deur,
die eveneens door een agent werd be-
waakt, maar alles ging zo bliksem-
snel, dat ook deze man geen gelegen-
heid kreeg, om van zijn wapen ge-
bruik te maken.

Reeds vloog de deur open en twee
kerels drongen binnen, met de petten
diep in de ogen getrokken, waarvan
er een hem met een slag, die een os
zou hebben gevelde, tegen de grond
sloeg.

De agent in de gang scheen reeds
overrompeld te zijn en lag languit
voor de deur.

Met een luide lach wipte Goudhaar
over het lichaam heen en was het vol-
gende ogenblik verdwenen, voor het
opgewonde publiek, dat luid
schreeuwde, van zijn schrik en zijn
verbazing bekomen was.

Twee mannen echter schenen vol-
komen hun kalmte te bewaren. Zij
waren onmiddellijk opgesprongen,
openden de deur die tot de tribune
toegang gaf, bereikten de bovengang
en snelden de trap af, die toegang gaf
tot de grote vestibule.

Hijgend van het harde lopen be-
reikten zij de straat en keken naar
links en rechts.

Maar alles was hier volkomen rus-
tig.

— Die duivelin is ontsnapt langs de zijuitgang! riep de oudste van de beide mannen en zijn staalgrijze ogen schoten vuur. Maar wij geven het niet op, Brand. Zij is nog niet van ons af.

Zij niet, noch die schurk van een Shirley!

En haastig verdwenen zij in een zijstraat. Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidbare vriend Charles Brand.

HOOFDSTUK II.

BROADWAY TE MIDDERNACHT

Er waren enige dagen verlopen, sedert de zo dramatische ontsnapping van Maria Lanesso, anders gezegd Goudhaar, uit de rechtszaal. En nog steeds had de politie geen spoor van het gevaarlijke schepsel kunnen terug vinden.

De onderaardse woning was natuurlijk voortdurend scherp en in het geheim bewaakt, maar men had met slimme lieden te doen. Geen van de bendeleden vertoonde zich daar of zelfs maar in de omgeving van het huis, onder welke vloer de gang begon, die zich uitstreckte tot aan het weelderige verblijf van madame Goudhaar, die behandeld werd als een koningin en voor wie een voormalige bierkelder, behorende tot een brouwerij, ten koste van veel geld was omgetoverd tot een waar paleis.

Ook de scherpschutter kon men niet terug vinden, die het noodlottige schot had afgevuurd op de ongelukkige agent, die Maria had moeten bewaken.

Slechts een van de kerels, die in de gang op post hadden gestaan en de agent bij de deur hadden neergeslagen, kon nog juist bijtijds worden gegrepen, maar die haalde op alle vragen met een minachtend lachje de schouders op en zweeg.

Intussen waren Raffles en Brand nog steeds in de miljoenenstad of-schoon Brand niets liever zou hebben gewild, dan maar zo spoedig mo-

gelijk/weder te vertrekken. Hij duchtte gevaar en hij begreep maar al te goed, dat het leven van Raffles geen Amerikaanse cent meer waard was wanneer hij ooit zou worden ontdekt door leden van de Bende van het Kwade Oog. Die haat bestond trouwens al jaren en het Genootschap der misdaad had nog altijd een appeltje te schillen met zijn felste vijand, snijmer dan de beste politiemann, vasthoudend als een bulhond en begiftigt met een zeldzame scherpzinnigheid.

Het volgende korte gesprek had plaats in de late avond van de vierde dag, nadat Raffles met zijn vliegma-chine, na een zeer snelle overtocht niet ver van New York was geland en in een van die saaie hotelkamers, zoals een stad als deze ze bij tienduizenden telt en die op elkander gelijkken als twee druppels water.

De kamer was gelegen op de negentiende verdieping van een geweldig groot hotel, aan Maiden Lane gelegen, waar zij toen hun intrek hadden genomen, onder het mom van handelsreizigers, die met hun eigen auto reisden. Henderson had een kamer in hetzelfde hotel, maar voor alle zekerheid deden zij alsof zij vreemden voor elkander waren.

Brand begon:

— Je bent dus niet voornemens, Edward, spoedig weer te vertrekken?

— Zeker niet, Brand! Denk eens aan, ik ben in mijn eigenliefde ge-

kwetst, het ergste wat een man kan overkomen! Ik wilde er getuige van zijn, hoe dat canaille onschadelijk werd gemaakt en voor mijn ogen, als het ware om mij te bespotten, wordt zij door enige schurkachtige helpers ontvoerd! En dan zou ik mijn boeltje pakken, mij voor geslagen verklaren en terug keren? Ik denk er niet aan!

— Maar mij dunkt dat je u als winnende partij kunt beschouwen! riep Brand op een toon van wanhoop. Om je daarvan te overtuigen zal je me moeten toestaan, in het kort te memoreren, wat er geschied is!

— Ga je gang maar! zei Raffles glimlachend.

— Nu dan, vier dagen geleden stijgen wij met de Luchtduivel dicht bij Londen op, om je nieuwe motor te proberen, tijdens die proeftocht geraaken wij boven de Oceaan, het toeval doet ons een « Zeppelin » passeren, of liever inhalen en boven op die reuzesigaar zien wij een klein, zwart stipje. Wij dalen op weinige meters van het luchtschip en het kleine stipje ontpopt zich als professor Owen Shirley, een zeer berucht heerschap, voormalig geneesheer en thans een der voornaamste aanvoerders van de Bende van het Kwade Oog. Jij bent nieuwsgierig, je wilt weten wat dat te beduiden heeft en wij volgen de kerel tot het vliegveld toe. Wij volgen hem nog verder, wij dringen een ander mans huis binnen, tot onder de vloer en wij vinden Shirley terug naast het prachtige praalbed van madame Goudhaar, die stervende is en vergiftigd werd, door een jaloerse vriendin.

— Dat alles is volkomen juist en natuurgetrouw weergegeven, Brand! prees Raffles hem glimlachend. Zijn wij er haast?

— Bijna! In mijn schuilhoek vernem ik dat de Bende Shirley te hulp heeft geroepen om Goudhaar te redden, omdat de giftmengster een van zijn eigen vergiften had gebruikt, waarvan hij zelf alleen het tegengift kent. Hij moet erkennen dat hij te

laat is, ik, ezel die ik ben, maak wat gerucht, de kerels ontdekken mij en ik sta op het punt, voor mijn indiscretie te boeten, als jij en Henderson ten tonele verschijnen. Om ons allen te redden bied jij aan, Goudhaar te genezen. Je slaagt daar ook in en bij wijze van dank wilde die schurk van een Shirley je maar dadelijk naar de andere wereld helpen, want hij weet wie je bent, zo goed als die lieve Goudhaar het weet. Maar wij verdedigen ons, jij schiet een van de bendeleden neer, de rest slaan we bewusteloos. Shirley verdwijnt door een valdeur, jij telefoneert de politie en die licht de bevallige Goudhaar van haar prachtig bed en neemt haar mee. De rest speelt zich in de rechtszaal af en het treurig einde is bekend!

— Zo heel treurig was het toch ook niet, Brand! zei Raffles met een glimlach, want voor wij vertrokken, hebben wij kans gezien, haar juwelen mee te nemen, ter waarde van zowat twintig duizend dollars! Noem je dat niets?

— Wel, laten wij ons daar dan mee tevreden stellen en deze stad verlaten! Ik dans nog liever op een vulkaan! Londen is, wat veel van zijn wijken betreft, niet bepaald een Zondagschool, maar het is een paradijs, vergeleken bij New York!

— Geen overdrijving, Brand, waar schuwde Raffles! Wij zitten er midden in en daarom komt het ons wat opwindend voor.

— Opwindend? Zeg maar gerust dat ik het gevoel heb, alsof er om iedere straathoek een lid van de Bende van het Kwade Oog te voorschijn zal treden, die een bom naar mij zal gooien!

— Kom mijn beste, je praat als een oud besje. Ik weet dat je er niets van meent. Wij blijven op zijn minst tot dat Shirley en dat gevaarlijke Italiaanse caronje met haar blonde manen zijn gevat! Zet je hoed op. Wij gaan Broadway eens bezichtigen.

Raffles nam zijn overjas en zijn hoge hoed. Een zucht onderdrukkend volgde Brand zijn voorbeeld. Maar hij zorgde er wel voor, zijn kleine brownie in zijn zak te laten glijden! Raffles sloot de kamer af. Met de lift daalden of liever vielen zij naar beneden, want het was een expreslift en die zakken met de snelheid van een spoorrein.

Tien minuten later stonden zij aan het begin van Broadway, dat zich voordeed als een ravijn van licht, dat in dikke bundels van de wolkenkrabbers neerdaalde of afsteeg, tot in de hemel, waar verlichte vliegtuigen met rooksluizen monsterachtig grote reclames tegen het werk tekenden, die dan belicht werden door de schijnwerpers daar beneden. Lichtletters van vier meter hoogte waren aangebracht tegen de gevels van bioscopen en revue-theaters en men werd schier verblind door het witte licht, dat neergutste langs de gevel van een andere schouwburg, waar veertig dansmeisjes, op wel tien meter boven de grond langs een smal plankier liepen en aldus, het publiek een voorproefje gaven van wat daar binnen te bewonderen zou zijn.

De werkelijke dag kon niet helderder zijn dan deze kunstmatige, die de ogen pijn deed. Er was een onophoudelijk gedrang, want Broadway doet zijn naam volstrekt geen eer aan en is, naar onze moderne begrippen, bijna overal tamelijk smal. Het krioelde er van auto's, van de smerigste taxis, toebehorende aan snorders, tot de duurste, gesloten wagens, waaruit elegante vrouwen stapten, meestal vergezeld door heren, maar ook dikwijls genoeg geheel alleen.

Raffles en Brand gingen langzaam verder, te voet, langs het beroemde Roxy Theater, een van de kostbaarste bioscopen ter wereld, waarvan de bouw ettelijke miljoenen heeft gekost, totdat zij de bocht bereikten bij Barclay Street.

Broadway is daar een weinig bre-

der, maar de drukte is er ook zoveel groter, want hier is een kruispunt van wegen.

In het begin van Barclay Street, ongeveer vier huizen van de hoek af, gaapte de toegang tot een weelderig restaurant, gloeiend als een oven en waarvoor een in fijn, bruin laken geklede portier, met een gelaat zwart als schoensmeer, trots heen en weer stapte. Maar die ingang was ook het enige waar uitbundig licht te zien was, voor het overige was het hoge huis bijna geheel in duisternis gedompeld, tenminste straalde het geen licht uit en ontving alleen de weerschijn van de lichtreclames op Broadway.

Raffles scheen een ogenblik in gedachten voort te gaan, toen vatte hij plotseling Brand onder de arm, stak op een gunstig ogenblik de straat over en liep recht op het restaurant toe.

— Gaan we hier binnen? vroeg Brand met een weinig tegenzin, want het nachtrestaurant, hoe weelderig het ook scheen, boezemde hem wantrouwen in, zonder dat hij kon zeggen, waarom.

— En dat zo vlug mogelijk, Brand! Ik geloof dat er werk is!

— Hoe zo?

— Wel, ik zag daareven een prachtige auto stilstaan voor de ingang en daaruit stapte een jonge man, verre van nuchter!

— Je wilt toch geen dronkaards gaan bekeren, vroeg Brand vol afschuw?

— Lieve hemel neen, dat zou onbegonne werk zijn! gaf Raffles ten antwoord.

— Waarom stel je dan belang in die dronkaard?

— Omdat hij in gezelschap is van een heel mooie vrouw en die vrouw is Goudhaar!

HOOFDSTUK III.

WHISKY, KAARTEN EN REVOLVERS

Brand had zelfs nog geen uitroep van ongeloof kunnen slaken of Raffles had hem reeds mee naar binnen getrokken.

De negerportier wierp hem een snelle, onderzoekende blik toe en tikte toen aan zijn met veel goud versierde pet. Zij kwamen aanstonds in een grote vestibule, waar zij hun hoed en jas moesten afgeven in de vestiaire.

Er stonden enige rustbanken, wat gemakkelijke stoelen rondom lage tafeltjes en geheel achterin voerde een marmeren trap, die alleen al een fortuin gekost moest hebben, naar het ruime portaal van de eerste verdieping.

Van de vestibule uit zag men op dat portaal een viertal deuren, maar er waren er stellig meer, links en rechts, die echter van daar uit niet meer te zien waren.

De vier deuren in kwestie kwamen alle uit op het portaal en als men van daar een tiental schreden recht voor zich uit deed, dan stond men voor de prachtige marmeren ballustrade, die het portaal, of beter gezegd de overloop, afsloot.

Die ballustrade was ternauwernood een halve meter hoog en de overloop bevond zich ongeveer vijf meter boven de parketvloer van de vestibule. De marmeren trap bevond zich ter rechter zijde. Links van die trap, in de achterwand dus van de vestibule, bevonden zich eveneens twee deuren, waarvan er een naar alle waarschijnlijkheid naar de keukens voerde, want men zag daaruit onophoudelijk vlugge kellners te voorschijn komen, de pantalons keurig in de vouw en met hargelwitte, korte buisjes aan.

Dit was dan ook een deur, die gemakkelijk naar twee kanten open ging,

zodat men haar desnoods met de voet kon openduwen.

Deze kleine beschrijving is noodig, om het verdere verloop met enige kennis van zaken en beter begrip te kunnen volgen.

De vestiaire, zoeven genoemd, bevond zich aan de voet van de trap en besloeg de gehele rechter wand de vestibule.

Daartegenover waren hoge deuren, ter halver hoogte met matglas afgeschoten en die toegang gaven tot een leeskamer en een biljartzaal.

De twee vrienden bevonden zich toevallig alleen op de trap, die naar boven voerde. Toen pas zei Brand op zachte toon:

— Je moet je toch vergist hebben, Edward! Dat schepsel zal toch niet zo onbeschaamd zijn, zich nu alweer in het openbaar te vertonen!

— Brand, je schijnt nog altijd de toestanden in deze stad niet goed te begrijpen! Het is zeer wel mogelijk, dat zij zich hier op ongevaarlijk terrein weet! Begrijp je wat ik bedoel?

— Niet het flauwste idee van!

— Nu dan, het is zeer goed mogelijk dat dit een restaurant is, dat onder bescherming staat van een politie-autoriteit! Wordt het je nu duidelijk? Schelmen die hier binnen kunnen komen, worden tot geen prijs gearresteerd, want de baas van de onderneming is een vriend van een of andere politie-autoriteit!

— Ongelooflijk! riep Brand uit.

— Mijn waarde, die uitroep is al zeer te onpas! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik ben verplicht je er op te wijzen, dat dergelijke dingen bij ons te Londen ook voorkomen, al is het dan gelukkig in veel mindere ma-

te. Het is nog pas kort geleden sedert een opzienbarende zaak aan het licht bracht dat een bekend ambtenaar van Scotland Yard in zeer vriendschappelijke betrekking stond met de eigenaar van een paar clandestiene speelhuizen, door wie hij zich liet betalen!

— Dat is waar, dat vergat ik! zei Brand berouwvol. Bij ons is het ook niet zoals het behoort. Jij gelooft dus dat dit restaurant veilig voor haar is?

— Dat moet wel zo zijn! Want zij had zich volstrekt niet vermomd, zelfs haar haar niet gekleurd! Zij moet dus wel heel zeker van haar zaak zijn.

— Wat is het hier eigenlijk voor een gelegenheid?

— Wel, een nachtrestaurant! Waar de fine fleur van de onderwereld elkander rendez-vous geeft.

— Het komt mij dan ook nogal verdacht voor!

— Natuurlijk wordt er flink gedronken, wees daar maar zeker van! En gespeeld ook, of ik moet mij sterk vergissen en wie weet is het ook wel een beurs voor de smokkelhandel in cocaïne. Het feit alleen al dat Goudhaar hier durft komen stempelt het tot een zeer verdachte onderneming! Wij zullen het spoedig genoeg zien! Hier moeten wij heen!

Zij hadden de trap bestegen, sloegen rechts af en stonden al heel spoedig voor hoge, fraai gebeeldhouwde deuren, die door een tweede portier zo niet bewaakt, dan toch goed in het oog gehouden werd.

Ook deze man nam de twee bezoekers scherp op, scheen tevreden te zijn gesteld door hun uiterlijk en opende de deur.

Zij kwamen in een helder verlichte zaal, zeer groot, met een dansvloer in het midden, met een jazz-band, een verhoogde gaanderij aan het einde tegenover de deur en een talrijk, elegant publiek, elegant tenminste, zo op het oog.

Rijk geklede vrouwen met schitte-

rende juwelen, heren in rok en in smoking, een nevel van geurige tabaksrook en de lucht van kostbare spijzen, die hier en daar werden aangedragen.

Er was een tamelijk groot toneel met een gordijn van gebloemde, gele zijde en men was juist bezig met een dansnummer.

Van het toneel voerde een brede trap de zaal in, naar een middenpad en zestien dansmeisjes waren juist gekomen binnen huppelen, kwamen dansend de trap af en bewogen zich dansend langs het brede middenpad, tussen de tafeltjes der souperenden door.

Met een enkele oogopslag zagen Brand en Raffles dat het hier vrolijk toeling. Champagne en bourgogne werden gedronken als water, gelach en rumoer klonk overal luid op. Het tweede wat hun opviel was, dat de zaal zeer goed was ingericht voor het doel, zij had wel vier brede deuren, die heel gemakkelijk geopend scheenen te kunnen worden van de zaal uit en waardoor de bezoekers, als zij dat verkozen, in al'erijl het hazenpad konden kiezen en vluchten langs de brede gang, die de zaal bijna overal omsloot en van waar vier trappen op verschillende punten naar omlaag voerden, niet naar de vestibule evenwel, maar naar kleine, donkere zijstraatjes, waar het niet zo gemakkelijk was, de weg te vinden. Die straatjes vormden als het ware de achterkant van de coulissen en die zaal was de schitterende voorzijde waar men niets anders zag dan vrolijke gezichten en rijk geklede mensen.

Ook op de galerij kwamen enkele deuren uit en nu en dan ging er van die deuren langzaam een open en zag men een hoofd verschijnen, of alleen maar een gezicht, dat zich even in alle richtingen bewoog en dan weer verdween.

En het derde, wat Raffles en Brand zagen was madame Goudhaar in hoogsteigen persoon.

Zij scheen zich volkomen op haar gemak te gevoelen en volstrekt niet beducht voor enig gevaar. De ogen schitterden, de kleine mond lachte en nu en dan deed zij een trekje aan een sigaret.

— Zij ziet er niet naar uit, alsof je haar een paar dagen geleden haar juwelen hebt afgenomen, Edward! fluisterde Brand zachtjes.

— Oh, zij verkeert in de mening, dat zij heel gemakkelijk nieuwe kan krijgen! Vergis ik mij niet, dan is ze op dit ogenblik bezig, in die richting te werken! Dat aangeschoten heerschap, dat bij haar is, moet zeker geplunderd worden!

Dat is stellig de eigenaar van deze voordelige inrichting, Marcello Busone.

Brand keek een ogenblik naar de nog jonge man, die half met zijn rug naar hem toezat en toen ging zijn blik naar boven, naar de gaanderij, waar juist weer een deur openging.

Er verscheen een bleek mannengezicht, met zeer zware wenkbrauwen en daaronder uit keken twee stekende ogen een kort ogenblik aandachtig naar beneden, naar het tafeltje, waaraan Goudhaar met haar vriend gezeten waren. Vervolgens ging de deur zachtjes weer dicht.

— Het is vreemd, maar ik heb het gevoel, alsof er hier iets gaande is, alsof er gevaar in de lucht hangt! zei Brand weer, even zacht als zoeven.

— Die indruk kreeg ik al, zodra ik binnentrad, Brand! Er is iets aan de hand, maar wat het is, daarvan heb ik nog geen idee. Onze vriendin Goudhaar schijnt zich intussen volkomen op haar gemak te gevoelen! Dit huis schijnt voor haar te zijn wat een gezantschap is voor de politieke vluchteling! Dit restaurant is, zou men bijna kunnen zeggen «Taboe». Zij meent zeker te weten dat ze hier veilig is! Het kan dus niet anders, of de politiecommissaris van de wijk moet tot haar vrienden behoren, of tot de vrienden

van die grote, zwarte kerel daar-ginds met zijn glimmend hoofdhaar!

Brand keek in de aangeduide richting. Signor Busone wandelde langzaam, heel indrukwekkend in zijn smoking en zijn smetteloos overhemd met een grote, pikzwarte sigaar tussen de dikke lippen door de zaal, bleef op enige afstand van het tafeltje, waaraan Goudhaar met haar metgezel gezeten was staan en keek toen scherp en aandachtig naar het tweetal, maar vooral naar de beschonke jongeling, die heel wat praat had en telkens opnieuw om champagne schreeuwde, ofschoon hij blijkbaar al meer dan genoeg op had.

Toen draaide hij zich langzaam op zijn hielen om, keerde op zijn schreden terug en Brand zag een gevaarlijk licht in zijn ogen en een dreigenden rimpel in zijn laag voorhoofd.

Het volgende ogenblik was hij weer verdwenen, zonder dat iemand op hem scheen te hebben gelet, de dans-girls warrelden opnieuw langs het brede gangpad, met hun benen schoppend en hunne lichamen in allerlei bochten wringend. De jazz-gilde er werd geschreeuwd en gelachen.

Raffles en Brand bleven rustig waar zij waren, ofschoon een gediensige kellner hen al twee keren een tafeltje had willen aanwijzen, waar reeds een tweetal fel geverfde vrouwen zaten.

En zo zagen zij dus ook, hoe na enige ogenblikken het dronken heerschap opstond en zijn onzekere schreden richtte naar een van de zijdeuren.

Goudhaar volgde haar slachtoffer op de voet. Het was duidelijk dat zij niet van plan was, haar prooi te laten schieten.

Brand en Raffles kuierden op hun beurt langzaam door de grote, van lawaai vervulde zaal, waar nu honderden kleurige balonnetjes in de lucht dreven en gingen door dezelfde deur.

Zij staken de brede gang over en zagen juist 't tweetal verdwijnen door een andere deur. Deze bleek te be-

horen tot de speelzaal, veel kleiner dan de andere, maar waar eveneens gedanst werd op de tonen van een klein orkest uit vijf grijnzende, springende negers bestaande.

Signor Busone scheen verzet te zijn op gaanderijen, want in dit vertrek was er ook al een. En zeker wel vijf deuren! En in het midden een open plek voor de dansenden. Daaromheen de tafeltjes voor de spelers. En in een hoek de razende negers met hun gillende saxofoons, hun trommen en hun bekkens.

Raffles en Brand zochten zich een plaatsje op een soort estrade, vanwaar zij bijna de gehele zaal konden overzien. Dat was niet ver van een van de zware pilaren, van fraai eikenhout, die de gaanderij droegen. Zij waren zo breed, dat zelfs een man als Henderson er zich wel achter had kunnen verschuilen. Brand maakte Raffles daarop opmerkzaam en zei zachtjes:

— Wat een zonderling iets, om die gaanderij, die van hout is en zeker niet extra zwaar te schragen met zulke geweldige kolommen!

— Dat is mij ook al opgevallen Brand! antwoordde Raffles peinzend. Hij tikte ongemerkt met zijn zakme tegen de pilaar en toen vervolgde hij lakoniek:

— Hol!

— Dat kon ook bijna niet anders zei Brand. Het zou onzinnig zijn, die pilaren massief te maken. Waarschijnlijk zijn het ijzeren kolommen, die onderhand met een houten mantel omgeven zijn, ofschoon ik niet kan zeggen dat ze daardoor sierlijker zijn geworden.

— Misschien betekent het ook wel iets anders! zei Raffles kortaf. Maar hier kunnen wij ons tweetal goed zien!

Goudhaar en de lichtzinnige jonge man hadden plaats genomen aan een van de weinige nog onbezette tafels. Ze zaten ternauwernood of Brand zag

weer hetzelfde bleke gezicht met de stekende ogen komen opdagen. Het bleek toe te behoren aan een lange, elegante man, die schijnbaar doelloos wat rond liep, hier en daar een paar woorden wisselde met goede bekenden en dan weer verder ging. Hij was blootshoofds en zeker een gerant.

Brand en Raffles hielden zich alsof zij druk met elkander spraken, maar van terzijde bleven zij de man, die zij reeds gezien hadden en die een sinistere indruk op hen maakte, in het oog houden.

En zo zagen zij duidelijk, dat hij in het langslopen Goudhaar heel even met de elleboog aanstootte.

Zij keek snel naar hem op en toen weer dadelijk voor zich.

En de man met het bleke gezicht ging verder.

Maar bijna dadelijk daarop keerde hij op zijn schreden terug en nu zagen de scherpe ogen van Raffles duidelijk hoe hij, zonder dat de dronkaard het kon zien, vlug een paar malen met het hoofd knikte. Daarop sprong Goudhaar op, zei lachend iets tot haar metgezel en huppelde op de man met het bleke gezicht toe, die haastig met haar begon te praten, vlug en dringend, telkens kijkend naar de dronkaard.

Wat er toen volgde geschiedde zo vlug, dat nauwelijks iemand begreep wat er gebeurde.

Het dronken heerschap was zeker heel ijdel, had een zakspiegeltje te voorschijn gehaald en streek zijn haar glad. Maar dat spiegeltje onthulde hem tevens, wat er achter zijn rug gebeurde.

Hij stak de hand in zijn zak en die kwam er weer uit, gewapend met een zilveren politiefsluitje. Maar hij kreeg geen gelegenheid het naar zijn lippen te brengen.

De man met het bleke gezicht had hem goed in het oog gehouden, terwijl hij sprak, deed een sprong vooruit en sloeg hem zo hard op zijn arm, dat

het fluitje de andere uit de vingers vloog.

De dronkaard sprong op en scheen nu heel stevig op zijn benen te staan.

Hij deed een heftige uitval naar de bleke, met zijn blote vuist, maar miste hem op een haar.

Er klonk een doffe knal, bijna niet hoorbaar boven het geraas van de jazzband uit en de man die dronkenschap had voorgewend, wie hij dan ook mocht zijn, bracht de hand aan zijn zijde en begon heen en weer te zwaaien.

De volgende seconde was hij verdwenen, op een zo raadselachtige wijze, als het ware dwars door de wand heen, dat zelfs Raffles en Brand, die heel wat gewend waren, het nauwelijks konden volgen.

En met hem was ook Goudhaar verdwenen!

Maar de woedende stem van de bleke klonk door de kamer:

— Maak dat jullie weg komt! Politie!

Zeker moesten de aanwezigen redenen hebben, om een kennismaking met de politie volstrekt niet op prijs te stellen, want hals over kop verdwenen de bezoekers door een van de talrijke deuren.

Een paar stormden de trap op naar de gaanderij, waaronder Raffles en Brand nog steeds achter hun pilaar stonden.

De negers waren reeds eerder als door de grond gezonken en binnen een paar minuten was de kleine zaal ontruimd.

De man met het bleke gezicht was als laatste achter gebleven, keek nog even rond en kreeg Raffles in het oog.

Hij kwam woedend aanlopen, met gebalde vuisten en vroeg op dreigende toon:

— Wat doen jullie nog hier? Waarom maak je niet dat je weg komt? Wij zijn verraden. Er is iets onbegrijpelijk gebeurd! Nog nooit heb ik last van politie...

— Waar is die detective? vroeg Raffles koel.

— Zo, zijn jullie er ook van? gromde de bleke.

Hij stak zijn hand in zijn zak, zeker om door zijn zak heen met zijn luchtpistool op Raffles te schieten, maar hij kreeg er geen schijn van kans toe.

Want sneller dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit en trof hem met het geweld van een moker tegen de kin.

Hij viel neer als een blok en bleef roerloos liggen. En uit zijn hand rolde het fluitje, dat hij had opgeraapt.

Raffles greep het en wilde het aan zijn mond brengen, toen Brand een kreet van verrassing slaakte.

Hij had met een hand tegen de houten pilaar geleund en schreeuwde nu opgewonden:

— Ik voel het hout trillen! Het is of er iets gonst! Het is of er een lift door deze zuil naar boven gaat!

— Iets dergelijks had ik al vermoed! riep Raffles.

Vlug tastten zijn lenige vingers over het houtwerk en plotseling veerde er een smal deurtje open en nu bleek de zuil inderdaad niets anders te zijn, dan de koker van een kleine, stalen lift!

Die was nu zeker boven, want de twee mannen zagen niets anders dan, in het midden van de donkere ruimte, een dunne stalen kabel, die waarschijnlijk diende om de lift omlaag te trekken als zij door het een of ander haperde.

Er waren ook een paar verschillend gekleurde, elektrische knopjes terzijde van de liftkoker.

Op goed geluk drukte Raffles op een daarvan en met een zacht geruis kwam de kleine lift omlaag en hield stil op dezelfde verdieping.

Raffles stapte onbevreesd naar binnen en Brand wilde hem volgen, toen de eerste uitriep:

— Wacht nog even! Hier is het

fluitje! Duw een raam open en fluit zo hard als je maar kunt! Het huis is zeker door politie omsingeld.

Het volgende ogenblik snerpte, luid en doordringend de schrille toon van het politiefluitje door de nacht.

Toen kwam Brand vlug aanlopen, drukte zich naast Raffles in de lift en trok het deurtje achter zich dicht.

De lift schoot omhoog.

En nu pas vroeg Brand ademloos:
— Waarvoor dient dit eigenlijk?

— Ik hoop dat dit zal dienen, om een mensenleven te redden, Brand, antwoordde Raffles ernstig. Als de schurken die stoutmoedige detective die helaas herkend schijnt te zijn, niet aanstonds hebben gedood, dan zullen zij zeker niet lang aarzelen, hem te vermoorden! Hij moet ergens in een schuilplaats in dit huis zijn en die zal ik vinden dat zweer ik!

HOOFDSTUK IV.

HET BONDGENOOTSCHAP

De lift kon ongeveer over een afstand van vijf meter naar boven zijn gegaan, toen zij plotseling stopte, alsof een reuzenhand haar had tegen gehouden.

Brand begreep zeer goed dat hun leven in het grootste gevaar verkeerde.

Het was immers zeer wel aan te nemen, dat degene die zoeven met de lift naar boven was gegaan, waarschijnlijk met de zwaar gewonde detective, het neerdalen van de lift had gehoord en nu ergens op de loer lag, in dichte duisternis, om bij het eerste teken van onraad te schieten!

Raffles opende heel voorzichtig weer een zelfde deurtje, als daar beneden toegang had gegeven tot de lift. Dichte, zware duisternis. En geen geluid liet zich horen.

Toch wist Raffles bijna zeker, dat men langs deze weg de ongelukkige detective moest hebben vervoerd, nadat die op zulk een raadselachtige wijze door Goudhaar als het ware door de wand was geduwd.

Zij stonden doodstil, na uit de lift te zijn gestapt en luisterden. Maar zij konden niet het minste gerucht ontvangen.

De geheime lift moest dus toegang geven tot een ruimte in het huis, die aan alle zijden door dikke muren was afgesloten, waardoor geen geluid heendrong.

Wellicht was die lift de enige toegang en dus ook de enige uitgang!

Maar eensklaps hoorden de twee mannen een flauw geritsel en op hetzelfde ogenblik bespeurden zij een zeer smalle lichtkier, recht tegenover hen en voor hun voeten.

Maar moest dus ergens een deur zijn.

Terwijl de beide mannen nog in beraad stonden, wat te doen, klonk zeer duidelijk van achter die deur een ongeduldige vrouwenstem, die op gedempte toon vroeg:

— Waar wacht je op, om binnen te komen, Jose?

Raffles en Brand stootten elkander aan. Zij hadden aanstonds de stem van Goudhaar herkend.

Ook hadden zij onmiddellijk begrepen, dat die daarboven het geluid van de lift had gehoord en een zekere Jose verwachtte, die waarschijnlijk niemand anders was dan de man met het bleke

gezicht, die daar nu beneden lag uitgestrekt op de vloer.

Raffles had het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug en antwoordde op schorre toon:

— Maak de deur open! Ik heb een zware vracht, ik heb er nog een te pakken genomen!

Er klonk een geluid van een zware grendel, die wordt terug geschoven. Raffles greep dadelijk de deur vast.

Hij en Brand zagen in een klein vertrek, zonder enige andere opening dan de deur, zonder het kleinste lichtgat en dat dan ook steeds verlicht moest worden met een electriche lamp, die in het midden van de lage zoldering hing.

Het vertrek was nauwelijks drie meters in het vierkant groot en als enige meubelstukken stonden er een vierkante tafel, met een lang groot tafelkleed bedekt, een stoel en een lage rustbank.

Op die rustbank lag, met een van pijn vertrokken gezicht, de handen op de rug gebonden, de zogenaamde dronkwaard. Zijn gezicht was bleek en hij had de lippen op elkander geklemd.

Op de tafel lag een kleine, zonderling gevormde dolk met een zeer dun en spits lemmer en op de stoel waren enige mansklederen neergeworpen.

Goudhaar zelf stond een kort ogenblik volkomen onbeweeglijk.

Zij had zich juist ontdaan van de kostbare avondjapon en stond zeker op het punt, zich in de mannenklederen te steken, die daar waarschijnlijk altijd gereed lagen in dat geheime vertrekje, dat hoog in het grillig gebouwde huis moest zijn gelegen.

Zij had natuurlijk het bedrog onmiddellijk doorzien en keek strak, met wijd geopende ogen naar Raffles, die zij aanstonds had herkend.

Er klonk een sissend geluid van haar lippen en zij wrong in machteloze woede de kleine handen.

Toen keek zij blijkbaar om naar een scherm!

wapen, maar dreigend klonk de stem van Raffles, die zei:

— Als je u verroert, giftslang, dan schiet ik je zonder bedenken overhoop! En reken niet op je vriend José! Die ligt ergens beneden en ik heb hem zo goed geraakt, dat hij voorlopig niet meetelt.

Van de rustbank klonk iets als een zucht en twee grijze, stoutmoedige ogen keken nieuwsgierig en vol spanning naar Raffles, die zoeven in het licht van de lamp was getreden.

— Trek die kleren weer aan, of wat je dan wilt, ga in die hoek zitten en verroer je niet, tot ik de deur achter je gegrendeld heb, of het zou je berouwen, jij mooie duivelin! beval Raffles haar, op de rustbank toetredend. Amice, houd haar goed in het oog, want ik vertrouwd de uitdrukking van haar gezicht niet!

De vrouw begon zwijgend en zonder een spoor van schaamte de mannenklederen aan te trekken en terwijl Brand haar met zijn browning in bedwang hield, trad Raffles haastig op de rustbank toe, sneed allereerst de touwen door die de man gebonden hielden en knoopte toen haastig zijn klederen los, om naar de wonde te kunnen zien.

Hij zag dat de detective een soort pantserhemd onder zijn klederen had gedragen en aan die voorzorgsmaatregel had hij waarschijnlijk zijn behoud te danken.

De kogel uit het pistool had de stalen maliën slechts ten halve kunnen doorboren en had een niet geheel ongevaarlijke, maar zeker niet dodelijke wonde veroorzaakt.

Raffles verbond die wonde zo goed als het ging met behulp van wat pluksel, van een zakdoek gemaakt en een verband, dat hij scheurde van het overhemd van de gewonde en zei:

— U zult hier zo gauw mogelijk weg moeten! Uw agenten moeten u be-

— Helaas, die weten van niets, die

zullen niet begrijpen, waarom ik he
sein niet gegeven heb!

— Mijn vriend heeft het gegeven!
zei Raffles kalm. Zij moeten nu in
huis zijn en zoeken zeker naar u! Neem
mij niet kwalijk, maar ik heb eigenlijk
gedacht, dat dit huis «politievrij» was!

— Dat was het ook, tot heden nacht,
antwoordde de detective grimmig.
Maar gisteren is er hier juist een nieu-
we chef gekomen en die, nu, die staat
anders tegenover signor Busone! Ik
bood mij onmiddellijk aan om het
zaakje op te knappen en omdat het
hier geslepen duivels zijn, deed ik mij
voor als een rijke dronkaard en knoopte
kennis aan met die blonde deerne
daar! Maar een van die kerels moet
me toch doorzien hebben en bedierf
het spelletje! Ik geloof dat zij niet veel
goeds met mij voor hadden!

In plaats van rechtstreeks te ant-
woorden, nam Raffles de spitse dolk
van de tafel, toonde hem die en zei
veelbetekenend:

— Dit hadden zij met u voor! Dat
was zeker het werkje dat haar vriend
José had moeten opknappen! maar
weinigen kennen dit vertrek en nie-
mand zou u teruggezien hebben! Be-
neden zal wel ergens een kelder zijn,
onvindbaar voor oningewijden, die
uw lijk zou hebben ontvangen!

Ondanks zijn moed verbleekte de
detective even, maar toen stak hij Raf-
fles de hand toe en zei:

— Dan mag ik mijn gesternte prij-
zen dat u op mijn weg heeft gevoerd!
Sta mij toe dat ik mij voorstel. Ik ben
detective Jim Dane, van de wijk van
Barclay! Verleden week hier in dienst
gekomen en met de beste voornemens
beziel!

— En mijn naam is John Raffles,
beleefdheid voor beleefdheid! her-
nam de grote avonturier kalm. Mis-
schien zou ik minder beleefd zijn ge-
weest, als deze schone dame hier niet
in de kamer was geweest! Maar zij
zou mijn naam toch wel genoemd heb-
ben!

De detective keek Raffles strak aan,
bewoog zich onrustig en zei toen, ta-
melijk verlegen:

— Ik kan moeilijk zeggen, zoals
gebruikelijk, dat het mij zeer aange-
naam is, kennis met u te maken! Na-
tuurlijk heb ik van u gehoord. Naar
het schijnt, zijn wij natuurlijke vijan-
den! Maar ook vijanden bewijzen el-
kander wel eens een dienst en deze is
al bijzonder groot!

— Praat er niet verder over, ik was
het wel verplicht, antwoordde Raffles.

— Zijt gij dan de man, die enige
dagen geleden de politie op het spoor
van dat canaille heeft gebracht?

— Ja, dat was ik!

— En hij heeft mijn juwelen gesto-
len ook! barstte Goudhaar eensklaps
half-razend van woede uit, terwijl zij
haar armen stak in de mouwen van
een goed gesneden smoking en ver-
volgens naar de pruik griste, waaron-
der zij haar blond haar wilde verber-
gen.

— Is dat waar? vroeg Dane met een
gedwonge glimlach.

— Het is volkomen waar! gaf Raf-
fles ten antwoord. Ik heb de goede
gewoonte aangenomen, mijzelf scha-
deloos te stellen voor de moeite die ik
mij geef! En nu hebben wij meer dan
genoeg gepraat, voorlopig! Aanvaard
gij mijn hulp?

— Ja, ik moet wel! antwoordde
Dane met een pijnlijk lachje. Ik ben
er lelijk aan toe, zoals gij zelf wel weet.
Die dolk, die gij daar in de hand hebt,
spreekt doekdelen!

— Een zeker mijnheer José zou nu
reeds op weg zijn, om u dit kleine in-
strument, dat maar een gering bloed-
verlies veroorzaakt, in het hart te sto-
ten.

— Ja, José Escudero! zei de de-
detective grimmig. Nu, ik ben blij dat ik
nog leef, om met hem af te rekenen.
Waar is hij nu?

— Zoeven sloeg ik hem neer en als
ik het goed gedaan heb, dan moet

hij nog in de speelzaal liggen! Maar hij is nog al taai, geloof ik en gij moet er op rekenen, dat hij ieder ogenblik hier kan zijn! Acht gij u in staat om te lopen?

De detective had zich opgericht, steunend op zijn armen, maar hij werd bleek van pijn en zei steunend:

— Als het niet anders kan, zou ik het moeten beproeven, maar ik geloof bijna niet dat het zal gaan.

— Dan zal ik u dragen antwoordde Raffles kalm. Gij kunt hier natuurlijk niet blijven, want dat zou uw dood betekenen.

— Maar hoe komen wij hier weg? riep Brand uit. Er is maar één uitgang, voor zover ik weet en die zullen zij natuurlijk nu bewaken! Wij moeten weer door de holle pilaar en ze zullen ons daar beneden opvangen!

— Als mijn agenten tenminste de hele troep niet hebben gearresteerd! riep Dane woedend uit.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen! Dit huis schijnt vol geheime schuilhoeken te zitten en de ingewijden weten die te vinden! Het was u toch zeker niet om de gasten te doen?

— Tenminste niet in de eerste plaats! Hoofdzakelijk zocht ik hier naar een zekere professor Shirley, die ik nog niet van aanzien ken en verder naar Goudhaar, José Escudero en Marcello Busone, de baas van het spill ik ben nog pas kort in deze wijk, evengoed als de commissaris en van deze kreeg ik toestemming, om het spelletje te wagen. Het was louter toeval dat ik haar op straat tegenkwam!

Raffles, die aandachtig naar het gelaat van de vrouw had gezien, terwijl deze de laatste hand legde aan haar toilet en die op dat gezicht daar even een trek van spottend leedvermaak had gezien, zei nu peinzend:

— En toch kan ik mij niet voorstellen, dat dit vertrek zonder vensters of

die naderhand dichtgemetseld zijn, maar een enkele uitgang zou hebben! De bandieten zouden zich dan immers opsluiten als ratten in de val, wanneer bij toeval de lift ontdekt werd, zoals nu het geval was.

Hij zag iets trekken op het gezicht van Goudhaar, ofschoon zij poogde dat te verbergen en hij begreep, dat hij goed geraden had.

Hij gaf Brand een wenk, die dicht bij haar ging staan en begon toen het vertrek te onderzoeken. Hij deed het snel en hij deed het afdoende. En hij moest het wel snel doen, want daar beneden klonken verdachte geruchten, en men scheen aanstalten te maken, naar boven te komen.

— Kunnen dat uw agenten zijn? vroeg hij nog, zich tot Dane wendend.

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Zij kennen de inrichting van dit huis niet, tenminste niet de geheime.

— Kunt gij wel met volkomen zekerheid op die mannen vertrouwen? ging Raffles voort. Bedenk dat zij onder bevel hebben gestaan van een omkoopbare commissaris, die nu eindelijk is geplaatst en dat deze nachtkroeg tot dusverre heilig voor hen was, anders had Goudhaar er zich ook niet durven vertonen.

Dane beet even op zijn lippen, kreeg een kleur en zei toen kortaf:

— Ik weet dat gij gelijk hebt, maar ik hoor het u ongaarne zeggen! Ik geloof dat ik op mijn mannen kan bouwen, tenminste op de tien, die ik voor dit werkje had aangewezen!

— Tien mannen slechts, riep Raffles verbaasd uit. Ik vrees dat vijftig nauwelijks voldoende waren geweest! Vergeet niet dat er onder de gasten heel wat elementen zullen helpen, als het nodig is. Ik heb er zoeven kerels bij gezien, op wier tronie het woord cocaine-smokkelaar duidelijk geschreven stond.

Onder het spreken had hij voortdurend rondgelopen en overal de wanden beklapt.

Maar nu kreeg hij de tafel in het oog, die vrij zwaar was, keek snel terzijde naar Goudhaar en rukte toen het tafelkleed weg. En hij wist dat hij gevonden had wat hij zocht. Het lange kleed moest een luik in de vloer bedekken, dat zeker niet lang geleden was aangebracht, want de naden waren nog vers en duidelijk zichtbaar.

Een ring was er niet en evenmin enige zichtbare sleutel. Raffles rukte de tafel op zijde en liep om het luik heen, telkens met de voet stampend.

Na een pas of drie veerde het luik eensklaps open, zonder enig geluid.

— Dat ziet er goed uit, prees Raffles. Ja jonge dame, ik kan mij voorstellen, dat je nu erg boos bent, maar dan had je u gelaatsspieren ook maar beter in bedwang moeten houden. En wees nu zo goed voor te gaan, zonder geluid, zonder een kreet, of «bij de hemel» ik zal het je weten te beletten, op een wijze, die misschien weinig galant, maar afdoende is! Charles sluit de deur en doe er de grendels voor! Ik geloof dat ik de lift al hoor.

Inderdaad klonk het zoeven gehoorde gerucht nu veel naderbij en het was duidelijk dat de bandieten tenslotte ontdekt hadden, welke weg de twee onbekende indringers gevolgd hadden.

Brand grendelde dus de deur, die stevig was en niet zo gauw zou bezwijken en Raffles vervolgde:

— Neem nu je browning en schiet dat reptiel zonder een ogenblik te aarzelen neer, als ze op de loop wil gaan, zou willen schreeuwen, of iets verraderlijks in de zin heeft! Want ik vertrouw dit huis volstrekt niet!

Doodsbleek en knarsetandend van woede begon Goudhaar de trap af te dalen, die onmiddellijk onder het luik begon en die daar zeker ook nog niet lang was, want het hout van de treden was nog splinternieuw en glad.

Het was een vrij steile trap, van vijftien treden. Dan kwam er een soort van portaal en daar ging de trap weer

verder en dat herhaalde zich zo vier keren, juist als in een klokkentoren, of een hulpschacht in een steenkolenmijn.

Brand zag al spoedig dat die torenvorm eenvoudig verkregen was door van drie boven elkander gelegen, kleine vertrekken de vloeren weg te breken!

Verder waren alle deuren en vensters zorgvuldig dichtgemetseld, hetgeen nog duidelijk te zien was aan de wit geschilderde posten.

Daarbinnen was niets anders dan de trap en de kleine portalen.

Raffles had intussen met grote behoedzaamheid Dane in zijn armen genomen.

De detective kreunde zachtjes, leed blijkbaar veel pijn, maar hij was uit het goede hout gesneden en zei, toen Raffles zich gereed maakte, om Brand te volgen:

— Gij hebt toch de dolk wel bij u? Het is een kostbaar stuk van overtuiging.

— Stel u gerust, ik heb dat moorddadige ding in mijn zak!

— Dan hoop ik slechts, dat gij niet met mij zult vallen, want dan zou er misschien weinig van ons beiden overblijven!

Nu, die wens was niet overbodig, want de trap was steil. Dane woog meer dan tachtig kilo en een leuning was er niet!

Raffles moest dus steun zoeken tegen de muur, waarop men het behangsel had laten zitten.

Hij probeerde nog, het luik te sluiten, maar dit gelukte hem niet. Er was zeker een of andere geheime sluiting en hij had geen tijd meer daarnaar te zoeken.

Want op het ogenblik dat hij zijn voet op de bovenste tree zette, werd op de stevige deur gebonsd en een woedende stem schreeuwde:

— Ben je daar, Maria? Wel vervloekt het luik moet open zijn! Kun je me geen antwoord geven?

Niets dan stilte. Alleen het schuifelen van Raffles voeten over de trap-treden klonk. Deze had de stem van Jose Escudero herkend en haastte zich, verder te gaan.

En terwijl de kerel daarboven, hoogstens vergezeld door een enkele makker, kostbare tijd verloor met zijn gehamer op de deur en zijn geschreeuw, daalde Raffles zo snel mogelijk de trap af.

Op de portalen moest hij even rusten, want het is een geweldige arbeid een zware man, die bovendien nog gewond is, langs een steile trap zonder leuning naar beneden te dragen.

Goudhaar en Brand stonden al op de vloer van de stenen koker, toen Raffles het onderste portaal bereikte.

Beneden was een zware schuifdeur en het duurde enige tijd, voor Brand de kleine hefboom ontdekt had, waardoor die deur in beweging kon worden gebracht.

En nauwelijks schoof ze terzijde, of daar in de hoogte klonk het gerucht van een worsteling.

Waarschijnlijk hadden enige agenten de lift ontdekt en waren nu in

strijd gewikkeld met de Spanjaard.

Het viertal ging haastig door de deur, die weer gesloten werd, volgde een donkere gang, besteeg een stenen trap van vier treden en eensklaps leek alles een droom te zijn geweest.

Men was in de buurt van de dienstvertrekken en daar scheen men niets gemerkt te hebben van wat er boven was voorgevallen!

Een paar kellners liepen rustig rond, een negerkok stond voor het fornuis en zong en wat verder stond, in damp en nevel gehuld een magere, lange man in zijn hemdmouwen, met een lederen hoezelaar voor, spoelde glazen in het hete water en deed de borden rinkelen.

Hij stond met zijn rug naar de deur en wendde zich niet eens om, toen het troepje haastig voorbijliep.

Pas toen zij verder waren gegaan en bij een deur kwamen, die door twee agenten bewaakt werd, keerde hij 't hoofd langzaam naar de deur en vertoonde een bleek, lang van woede vertrokken gezicht.

De glazenpoeler was professor Shirley.

HOOFDSTUK V.

DANE ONTVANGT BEZOEK

Enige dagen later zat Inspecteur Dane al weer in zijn werkkamer, gelegen op de derde verdieping van een groot huis aan Maiden Lane, het hoofdbureau van politie van zijn wijk.

De meeste mannen zouden zich nog ziek hebben gemeld, maar Dane behoorde niet tot dat slag.

De wonde was zelfs nog niet geheel gesloten en deed hem nu en dan nog

pijn, maar hij was een man van zijn plicht en vast besloten, zijn taak met kracht voort te zetten, ondanks de geheime tegenwerking, die hij om zich heen voelde en die stellig nog was toe te schrijven aan de noodlottige invloed van de pas overgeplaatste van deze wijk, die wat al te toegeeflijk was geweest jegens de heren smokkelaars, valse spelers en de mooie Goudhaar.

Hij had die morgen zijn dienst hervat en zat nog geen half uur voor zijn bureau, met een tamelijk somber gezicht, of een agent bracht hem een kaartje en zei dat de heer die het hem gegeven had, hem gaarne aanstonds zou willen spreken. Het betrof een zaak van groot gewicht.

Dane wierp een tamelijk onverschillige blik op het kaartje en las: «Heinz Millocker, leraar in de Duitse taal».

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en bromde.

— Wat wil die Duitser van me? Komt hij een aangifte doen? Er zijn beneden toch genoeg agenten?

— Hij zegt dat hij mededelingen kan doen in verband met de ontvluchting van Maria Lanesso, chef! zei de agent.

De uitdrukking op het gelaat van Dane veranderde onmiddellijk en hij zei:

— Laat die heer dan maar binnen komen. Maar blijf jij in de buurt. Ik ben nog niet de oude en men kan nooit weten.

De agent verdween en liet een ogenblikje later een grote dikke man binnen, met een zeer rood gezicht, vlasblonde wenkbrauwen, zo goed als geen haar meer en een bierbuikje.

Hoe de man er in slaagde, dit lichaamsdeel zo rond en wel gevuld te houden, was een raadsel, dat hij erg kort ademig was en nu en dan zwaar en diep zuchtte, alsof hij een nieuwe voorraad lucht in zijn lichaam wild pompen.

Hij kwam met tal van buigingen binnen, zodat hij telkens zijn ouderwets lorgnetje op zijn korte, dikke neus weer moest recht drukken, mompelde in slecht Engels en blijkbaar heel verlegen enige verontschuldigheden wegens het «ongewenste bezoek».

Dane zond de agent heen, kwam half van zijn stoel overeind en zei misschien niet heel erg beleefd:

— Gaat u maar ergens zitten, mijnheer Billiken.

— Pardon, Millocker! verbeterde de Duitser, met een hol lachje, dat zijn buik deed trillen.

— Neem me niet kwalijk! hernam Dane. De zaak is, ik heb een wonde in mijn zijde en die is nog niet volkomen gesloten.

— Zeer begrijpelijk! Ik bewonder u. Het was een lelijk schot. Had zeer wel dodelijk kunnen zijn. Pantser heeft u gered!

De Duitser sprak hijgend, eventjes wachtend na iedere zin, om zwaar en moeilijk adem te halen.

Dane keek hem verrast aan en vroeg:

— Hoe weet u dat? Was u die avond soms ook in het nachtlokaal van Busone?

— Ja. Had het twijfelachtige voorrecht. Zeer opgewonde avond. Inval van de politie, allemaal narigheid. Een les voor nachtbrakers, ha! ha!

— Maar hoe kunt u dan weten van dat pantser?

— Sprak ik over een pantser? Zeker gelezen in een dagbladverslag!

— Niet zeer waarschijnlijk, mijn waarde heer! Ik heb dat met opzet aan niemand van de pers medegedeeld! Het is volstrekt niet noodzakelijk, dat dit algemeen bekend wordt!

Herr Millocker keek eerst aandachtig rond, overtuigde zich dat alle deuren gesloten waren, trok toen zijn stoel zo dicht mogelijk bij die van Dane, keek deze op een eigenaardige wijze aan en zei toen zacht, langzaam en ditmaal in onberispelijk Engels:

— Dan weet ik het misschien, mijnheer Dane, omdat ik dat pantser niet alleen gezien, maar zelf betast heb, die avond!

Dane onderdrukte met moeite een kreet en keek zijn bezoeker aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Zijn ogen werden hoe langer hoe groter en een paar malen viel hij over zijn woorden, alvorens hij er met moeite uitbracht:

— U wilt toch niet zeggen, maar dat is onmogelijk!

De bezoeker knikte langzaam en glimlachte een paar malen bevestigend en zei toen zeer zacht:

— En toch is het zo, mijnheer Dane! Ik ben Raffles en ik dank u voor het compliment, dat gij mij stilzwijgend door uw verbazing hebt gebracht! Tot mijn genoegen heb ik hier in New-York ook reeds enige adressen ontdekt, waar ik mij het nodige kan aanschaffen voor mijn kleine verkleedpartijtjes, die dikwijls noodzakelijk zijn, zoals bij voorbeeld wanneer ik bezoeken moet brengen aan een zekere detective Dane en het bureau van politie van drie kanten bespionneerd wordt door leden van de bende van het «Kwade Oog».

— Maar dat grenst aan het wonderbaarlijke! zei Dane op een toon van ongeloof. Ik herken nu uw stem, maar voor het overige zou ik nog eerder geloofd hebben, dat ik zelf mijnheer Millocker was, dan dat gij dezelfde man zijt, met wie ik drie dagen geleden kennis maakte, en...

— En met wie gij bij die gelegenheid een soort van bondgenootschap hebt gesloten, als ik mij zoo mag uitdrukken!

— Een wapenstilstand, John Raffles, alleen maar wapenstilstand! viel Dane hem in de rede! Sta mij toe dat ik het liever geen bondgenootschap noem. In ieder geval ben ik politiemans, en gij...

— En ik ben een inbreker, een gevaarlijk avonturier, een buiten de wet gestelde! hernam Raffles zeer kalm. Ik begrijp ook zeer goed, wat ons scheidt, mijnheer Dane en ik denk er niet aan, mij aan u op te dringen! Gij blijft toch bij uw oordeel, dat ik u een kleine dienst heb bewezen?

Dane keek Raffles met zijn klare ogen strak aan en zei toen eenvoudig.

— Gij hebt mij het leven gered, en ik zou wel een hondsvot zijn, als ik dat vergat! En daarom zijt gij hier ook volkomen veilig.

— Dat wist ik! zei Raffles eenvoudig.

Die twee «natuurlijke vijanden», keken elkander een ogenblik glimlachend aan, als mannen, die weten wat zij aan elkander hebben.

Toen begon Raffles weer:

— Ik ben blij, dat ik iets voor u heb kunnen doen, mijnheer Dane. Intussen, het zou wel zeer dwaas van mij zijn en onbillijk, als ik daaruit het recht meende te mogen putten, om straffeloosheid voor mij op te eisen. Daar zou ik dan wat al te gemakkelijk aan zijn gekomen! Ik ben en blijf de dief, die nog altijd gezocht wordt door de politie. Van bijna alle landen der wereld, gij zijt en blijft de politiemans en zodra ons kleine bondgenootschap...

— Onze wapenstilstand!

— Pardon, dat vergeet ik steeds! Zodra dus onze wapenstilstand is afgelopen, zult gij niet nalaten, mij bij de kraag te vatten, zodra gij er maar de gelegenheid toe krijgt.

— Ik geloof dat ik dat doen zou, John Raffles, want ik ken alleen mijn plicht, maar ik geloof tevens, dat ik de hemel zou smeken dat baantje aan iemand van de collega's op te dragen!

De beide mannen keken elkander een ogenblik lachend aan, toen vonden eensklaps hun handen elkander.

Zij hadden elkaar volkomen begrepen, twee slaven van hun plicht en die een zo hemelsbreed verschillende opvatting van plicht hadden!

Toen begon Raffles op zakelijke toon en nog altijd zeer zacht sprekend:

— Gij zult wel begrijpen, mijnheer Dane, dat mijn bezoek hier een ernstige reden moet hebben!

— Dat kan niet anders! Hebt gij soms nieuws? Weet gij waar Shirley nu is?

— Ik heb er geen flauw idee van! Maar een dezer dagen moet hij toch in de val lopen! Gij weet natuurlijk, dat Goudhaar in Chicago is gesignaleerd?

— Ik weet het pas sedert een kwartier! Ik heb hier een rapport, dat een melding van maakt. Maar niemand weet waar ze zich daar schuil houdt. Je kunt in Chicago met even veel succes naar een misdadiger zoeken, als naar een speld in een hooiberg!

— Ik geloof dat wij haar ook wel zullen snappen, mijnheer Dane!

— Dat hoop ik van harte! hernam de detective grimmig. Wij hebben een grote fout te herstellen! Wij hadden moeten zorgen, dat zij ons die nacht niet kon ontsnappen.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Men kan niet het onmogelijke verlangen! Zij is ontsnapt in de verwarring, die wel moest ontstaan, nadat een van de benedeleden onverhoeds een handgranaat midden tussen uw agenten wierp, juist toen zij het huis zouden verlaten! Dat veroorzaakte een paniek en daarvan heeft die slang een even handig als nuttig gebruik gemaakt om te ontsnappen!

Dane zei niets, maar rommelde wisselend tussen zijn papieren, vond tenslotte een krantenknipsel en zei op nijldige toon:

— De politie krijgt er in dit artikel al weer van langs!

— Van die kritiek zou ik mij maar niets aantrekken, mijnheer Dane! — ingewijden weten immers, dat gij bezield zijt met de vurigste ijver en met de vaste wil, het geboefte te bestrijden! En ik ben zeker dat gij tenslotte zult slagen ook en de heren van de pers weten te overtuigen, dat het u bittere ernst was!

— Dat ben ik zeker van plan! zei Dane vast. Voor de rest is dit verslag tamelijk nauwkeurig. Het vermeldt, dat wij Busone en José Escudera hebben kunnen arresteren, maar dat Goudhaar en professor Shirley ontsnapt zijn! Het is mij nog een raadsel, hoe die oude schurk zich uit de voeten heeft kunnen maken, terwijl mijn mannen in dat huis waren.

Raffles keek hem een ogenblik

glimlachend aan en vroeg toen:

— Herinnert gij u nog hoe ik u de trappen heb afgedragen?

— Natuurlijk!

— Weet gij ook nog, dat wij door een gang zijn gekomen, die langs verschillende dienstvertrekken voerde?

— Dat spreekt vanzelf!

— Hebt gij daarbij misschien ook een lange schrale man opgemerkt die met opgestroopte mouwen te midden van dampwolken in een washok stond, bezig met glazenspoelen?

— Ik meen mij iets dergelijks te herinneren!

— Wel, die man was Shirley!

Dane slaakte een uitroep van woede en ongeduld en keek Raffles met grote ogen aan.

— Gij wist dat en hebt niets gezegd, toen wij in dat huis waren?

— Waarde heer, ik wist het toen ook niet, want ik had al mijn aandacht nodig bij het transport van een zeker heer, die zich aan mijn hoede had toevertrouwd. Mijn vriend zag het of beter gezegd, hij zag de jas van de spoeler, die vlak bij de deurpost hing en die herkende hij!

— En waarom waarschuwde hij dan niet?

— Omdat hij niet kon voorzien, wat er zou volgen; en het noodzakelijk achtte, dat gij in de eerste plaats in veiligheid werd gebracht. Hij wist niet dat er met handgranaten gewerkt zou worden en geloofde oprecht, dat er tijd genoeg zou zijn, om terug te keren en ook Shirley, die zeker gedacht had, in die onschuldige hoedanigheid van glazenspoeler niet te worden opgemerkt, te arresteren!

Dane beet zich even op de lippen, trommelde met zijn harde vuist op tafel, maar toen verhelderde zijn gelaat weer en hij zei, Raffles met open blik aanziende:

— Ik weet dat ik onbillijk ben. Ik vergeet geheel en al, dat gij gemakkelijk hadt kunnen vluchten en mij in de steek laten. Vergeef het mij, mijn

gedachten zijn altijd bezig met die gevaarlijke schurk, die de ziel is van de Bende van het Kwade Oog en die nu eens hier, dan weer in Berlijn, een week later in Tokio of in Moskou opereert! Nu, wat niet is, kan nog komen!

— En ik hoop, dat het snel komt, waarde Dane! zei Raffles ernstig. Dat is van grote waarde voor de uitvoering van een plannetje en juist om dit met u te bespreken, kwam ik hier! C kunt Goudhaar vangen, mits gij eerst Shirley hebt!

— Hoe meent u dat? vroeg Dane verbaasd.

In plaats van te antwoorden stak Raffles glimlachend de hand in zijn binnen zak en haalde een klein, goedkoop opschrijfboekje te voorschijn, zoals men ze overal kan kopen, met een omslag van dun was-doek, dat hij in de hoogte hield.

— Wat is dat? vroeg Dane vol spanning?

— Dat is, als ik het zo noemen mag, het lokaas! Maar gij zoudt het ook de valstrik kunnen noemen! Het zat in de portefeuille van Shirley!

— Gij hebt die dus in handen gehad?

— Ik niet, maar mijn vriend, Blunt, zullen wij hem noemen, als gij het goed vindt. Ik zei u reeds dat Blunt die jas zag, die vlak bij de open deuring. Op hetzelfde ogenblik herkende hij Shirley. Die zorgde wel, dat hij zich niet omdraaide en kon dus ook niet zien, wat er achter zijn rug gebeurde. Nu is mijn vriend Blunt een ware goochelaar en in het langslopen tatte hij haastig in de zakken van die bekende jas en nam uit de binnenzak een portefeuille. Er zat niets in dan wat geld en dit kostbare boekje!

— In welk opzicht kostbaar? vroeg Dane, die aandachtig had geluisterd!

— Om twee redenen! De eerste is, dat het vele aantekeningen bevat, omtrent reeds gepleegde misdaden, die als zo vele bewijzen tegen Shirley kunnen gelden, zoals dat ook het geval was met het noodlottige opschrijf-

boekje van de vrouwenmoordenaar Landru en de tweede is, dat het een code bevat, met de sleutel er bij nog wel!

— Die aantekeningen kunnen zeker van nut zijn, zodra wij hem hebben, maar wat kunnen wij met dat geheimschrift doen?

— Dat kan ik u zeggen, 't Staat vast, dat de voornaamste bendeleden, die volkomen te vertrouwen zijn, dat geheimschrift kennen. Men zou dus die blonde duivelin een briefje kunnen schrijven, in dat geheimschrift, als men maar wist waar zij uithing! Maar men weet het niet en daarom zou de mededeling de vorm moeten aannemen van een advertentie!

— Dat is goed bedacht, maar gij vergeet een ding! hernam Dane opgewonden. Shirley heeft dat boekje natuurlijk onmiddellijk gemist en zal dadelijk aan al zijn vertrouwden mededelen, dat de code niet meer geldig is, omdat de sleutel in onbevoegde handen is geraakt!

— Dat risico moeten we maar voor lief nemen, zei Raffles. Bedenk dat het maar enkele dagen terug is gebeurd en dat de portefeuille onmiddellijk weer op dezelfde plaats is gestoken. Verder dat Shirley volstrekt geen aanleiding had, om zich dadelijk te overtuigen, of dat dunne opschrijfboekje nog wel in een gesloten zijvakje van zijn portefeuille zat! Intussen, de kans daarop wordt natuurlijk met het uur groter en daarom juist is het noodzakelijk, alvorens wij de val uitzetten, Shirley onschadelijk te maken! En dat in alle stilte, het mag niet ruchtbaar worden; daar Goudhaar anders dadelijk lont zou ruiken.

Dane speelde een ogenblik met zijn vulpen en keek in gedachten verzonken voor zich uit.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op en zei opstaande:

— Het plan is uitstekend, in theorie. Maar de praktijk levert moeilijkheden op!

— Ik acht de politie wel in staat, om die moeilijkheden op te lossen!

zei Raffles, Dane ernstig aanziende. Gij zijt van het goede hout gesneden, dunkt mij en zult u niet laten omkopen! Vang Shirley, liefst zo spoedig mogelijk, maak daar vooral geen melding van, behalve aan mij en laat het overige aan mij over! En nu trek ik mij voorlopig terug, als Millocker! Gij

kunt deze brave Duitser bereiken door een telefonische mededeling aan dit adres.

Raffles wierp een stukje papier op de tafel en toen Dane, na het vlug gelezen te hebben weer opkeek, was Herr Millocker al verdwenen, alsof hij in de lucht was opgelost.

HOOFDSTUK VI.

DE GEVOLGEN VAN EEN ADVERTENTIE

Drie dagen later stond er in enige kranten van Chicago in de advertentierubriek een kort lijstje, dat enige reeksen getallen bevatte en dat er heel onschuldig uitzag, want het waren de uitgelote nummers van een of andere premielening.

Er boven stond, ten behoeve van «Belanghebbenden», dat houders van loten het geld binnen een week konden afhalen.

Er waren in de reuzenstad Chicago maar zeer weinige, die acht sloegen op die onbeduidende annonce, maar er waren er althans twee, die ze met de grootste aandacht lazen.

De een was Maria Lanesso en de ander was een zwaar gebouwd heerschap met een hoofd als een buldog en in de onderwereld bekend als «Chicago-Bill».

Toen zij het bericht lazen zaten die twee in een klein restaurant van een der buitenwijken, waar het nog stil was, want het was omstreeks tien uur in de morgen.

Chicago-Bill had de advertentie het eerst gevonden, bromde iets voor zich heen en vroeg toen:

— Heb jij de sleutel bij je, Goudhaar?

— Welke sleutel bedoel je, malloot?

— Hier staat een boodschap voor je! Ik zag dadelijk het afgesproken opschrift. Kun je het ontcijferen?

Zonder te antwoorden haalde Goudhaar haar poederdoosje te voorschijn en uit de dubbele deksel nam zij een stukje klein opgevouwen pa-

pier, waarop enige woorden en cijfers gekrabbeld waren.

— Papier en een potlood! beval zij kortaf.

De grote kerel gehoorzaamde dadelijk en Goudhaar begon de advertentie te ontcijferen.

Er was niemand die haar daarbij kon hinderen of kon toekijken.

De enige kellner stond verveeld en gaperig bij het buffet, waar een zeer corpulente dame niet alleen sliep, maar zelfs luidkeels snurkte.

Tien tafeltjes verder zat een soort van herenboer, die zijn geld telde en verder was er niemand.

Binnen vijf minuten had zij het bericht ontcijferd en las toen heel zachtjes voor:

«Kom onmiddellijk terug. Ik wacht je Zaterdag avond 11 uur precies op de hoek van Spring Street en West Street. Er staat dan een klein huis dicht bij de kade, met een puntgevel. Vraag de man bij de deur naar «Dickson», en hij zal je bij me brengen. Zaken van het allergrootste gewicht. Ik zal voor je veiligheid waken. Shirley».

De man en de vrouw keken elkan- der een ogenblik aan. Goudhaar was nog al uit haar humeur en zei, met een vloek:

— Eerlijk gezegd waagde ik me net zo lief in een kooi vol leeuwen. New York is ongezonder voor me!

— Het is een bevel van de chef, zei Chicago-Bill fluisterend, met een angstige blik in zijn ogen, en diepe eerbied in zijn stem. Je moet gaan!

— Ja, dat zie ik ook wel in! Bevelen van de chef sla je niet ongestraft in de wind! Het moet van groot gewicht zijn, als hij het op die manier meedeelt!

— Waarom doet hij het eigenlijk zo? Kon hij je niet schrijven?

— Nu tenminste nog niet! Ik zwerf immers nog altijd van de ene schuilplaats naar de andere! De klabakken weten dat ik hier ben en ze zoeken overal, de schoolers! Ik was juist van plan, hem morgen te schrijven, dat hij mij berichten kon sturen aan jouw adres!

Goudhaar lepelde met gefronst voorhoofd haar vruchtenijs en zei toen vastberaden:

— Ik vertrek zo gauw mogelijk! Het is hier ook niets gedaan, om altijd in angst te zitten voor de politie! Dan nog maar liever in New York! Ik zal in 's hemelsnaam mijn haar zwart verven en kort laten knippen!

— Doe dat toch niet! Je prachtige, gouden haren!

— Wees toch stil, sentimentele ezell zei zij ruw. Is het soms beter, dat ze mij te pakken krijgen!

— Zet dan een pruik op! Ik zal wanhopig worden, als je dat prachtige haar offert! En zeg, ik ga met je mee!

— Met me mee? Waarom? De chef wil mij alleen spreken!

— Best mogelijk, maar dat kan me niet schelen! Ik was toch voornemens, naar New-York te gaan! Ik heb daar nog een appel te schillen met iemand!

— Met John Raffles soms? vroeg zij levendig.

— Met John Raffles? herhaalde Bill verbaasd. Wat is dat voor een gekke vraag? Hoe kom je daarbij?

Zij beet zich op de lippen en zei, verstoord omdat zij zich versproken had en niet wilde bekennen, dat de grote avonturier haar de baas was geweest:

— Neen, niets! Het is maar een vraag! Ze denken dat hij in New York is! Wie is de man, met wie je wilt vechten?

— Dat gaat je niet aan! antwoordde de man ruw.

Zijn gezicht had een wrede, harde uitdrukking gekregen en zij keek er naar, met nauwelijks verborgen afkeer.

Toen haalde zij de schouders op en zei:

— Je kunt doen wat je wilt, maar houdt je kalm! Misschien kan ik onderweg wel een paar harde knuisten gebruiken.

Onmiddellijk veranderde de uitdrukking op het brede doggengezicht, hij tastte even onhandig naar haar slanke vingers en toen begon hij dadelijk « werk van de zaak te maken ».

Dat was zo de geliefkoosde uitdrukking van Mijnheer Chicago-Bill.

Hij ging naar de leestafel, vond er een reisgids en had even later het vertrekur van de eerste sneltrein naar New York opgeschreven.

Het was Donderdag en in de loop van de volgende dag kwamen zij te New York aan.

Zij was volkomen veranderd, zo dat het wel een scherpziend politieoog moest zijn, dat haar zou herkennen.

Zij was uiterst eenvoudig gekleed, droeg een lorgnetje met lichtblauw gekleurde glazen en het zwarte, sluike haar gaf haar, met die kleding en die lorgnet het uiterlijk van een zedig onderwijzeresje, van het platteland, een beetje schuw en bang voor de geweldige drukte in de wereldstad.

Bill stapte achter haar uit, maar hij deed alsof hij niet bij haar hoorde en volgde haar slechts op veilige afstand, zonder haar uit het oog te verliezen.

Die nacht nam zij haar intrek in een zeer eenvoudig hotel van de reusachtige stad gelegen.

Natuurlijk vulde zij een valse naam in op het vreemdelingen register.

Wat Chicago-Bill betreft, hij had bevel gekregen, naar een ander onderdak uit te zien en tenslotte was hij dan ook afgedropen, met een hart, zwaar van teleurstelling, gekrenkte ijdelheid en jaloezie.

Het begon de reus langzamerhand onbegrijpelijk voor te komen, dat Goudhaar ongevoelig bleef voor zijn liefdesbetuigingen. Wat drommel, hij behoorde toch tot de dapperste, stoutmoedigste leden van de bende! Hij had een agent naar de andere wereld geholpen en een andere een verblijf van een paar maanden in een gasthuis bezorgd, wat wilde men nu eigenlijk nog meer? Wat verlangde zij dan wel? Zeker, hij was geen Adonis, maar hij was toch sterk als een stier en een geducht schutter! Zij zou het altijd goed bij hem hebben en hij zou haar behoeden als zijn oogappel!

De ongelukkige Bill geraakte tot de overtuiging, dat er een ander moest zijn en dat maakte hem half dol! Hij wist niet wie het kon zijn, maar hij zou er achter komen, dat bezwoer hij zich zelf!

Eerst een appeltje geschild met die vervloekte Lew Epstein, de heler, die hem zo gemeen bedrogen had, alsof hij zijn carrière nog pas begon en dan zou hij eens onderzoek gaan doen naar het lief van Goudhaar! Wist hij eenmaal wie het was, dan kon de ander zijn testament wel maken!

Met deze weinig christelijke gedachten bezielde begaf Chicago-Bill zich die nacht ter ruste en toen hij in de morgen van een stralende dag opstond van een hard bed in een kleine armoedige hotelkamer, toen stond nog altijd zijn besluit vast om onderzoek te doen naar die onbekende medeminnaar en dat overbodige heerschap uit de weg te ruimen.

Goudhaar hield zich overdag zoveel mogelijk schuil.

Zij was nog verre van gerust, wat haar veiligheid betreft. Het zien van een politieagent gaf haar een schok en zij vertrouwde niet op haar vermomming, waarlijk ten onrechte, want een van de beste toncelkappers, die te Chicago in dienst waren van de bende had haar onder handen genomen en haar bezworen, dat zelfs haar vader haar niet zou hebben herkend.

Zij bleef dus bijna de gehele dag in

het hotel, Bill bleef als een waakhond in de buurt en pas 's avonds, na het vallen van de duisternis, waagde zij zich op een bus, die naar de stad reed, stapte over op een wagen van de Elevated en verliet die op de hoek van de Prince Street.

Zij behoefde dus maar een bloc te lopen, om de Spring Street te bereiken, die haar was opgegeven als plaats van samenkomst. En al die tijd was Bill haar gevolgd, ondanks haar woedende protesten. Ditmaal had de reus stand gehouden.

Er was iets dat hem leek te waarschuwen voor naderend gevaar. Hij kon onmogelijk zeggen wat het was, maar hij voelde zich ongerust en wilde haar tot geen prijs uit het oog verliezen.

Zo had hij dan in dezelfde bus gezeten, en in dezelfde ratelende elektrische wagen van de viaductspoorweg, maar zij hadden geen woord gewisseld en nu, om kwart voor elfen in de avond, stonden zij beiden aan het begin van de Spring Street en liepen in de richting van East River. Er was een afstand van omstreeks tien meter tussen beiden toen zij zich plotseling omwendde, driftig op hem toeliep en met gedempte stem vroeg:

— Ben je van plan, me nog verder na te lopen, Bill?

— Tot aan de deur van het huis! antwoordde de reus vastberaden.

— Maar de chef heeft niet naar jou gevraagd! Hij zal woedend zijn, als hij je ziet!

— Hij krijgt mij ook niet te zien, maar ik volg je tot aan de deur van het huis! hernam Bill koppig. En ik wacht totdat je er weer uitkomt. Ik vertrouw dit zaakje niet!

Zij haalde de schouders op en zei:

— Je bent gek! Geloof je soms, dat hij me voor de mal houdt?

— Natuurlijk niet! Maar wie verzekert je, dat het geen valstrik is?

— En de code dan? vroeg zij spottend. Dacht jij dat hij die ooit af zou geven? En laat me nu met rust, het zal aanstonds elf uur slaan!

Zuchtend moest de reus haar laten gaan.

Maria liep met haastige, snelle schreden voort, blijkbaar recht haar verderf tegemoet. Een klok in de buurt begon te slaan, toen zij Washington Street passeerde en dus nog maar een dertigtal schreden had af te leggen, voor zij de hoek van de kade en Spring Street had bereikt.

Reeds zag zij, in het niet al te sterke licht van een lantaarn, het eigenaardige oude huis met zijn puntgevel op de hoek. Een vergissing was niet mogelijk, want het was het enige.

Van de kant van de rivier kwam een frisse lucht van water en het gerucht van fluitende stoomschepen.

Nog tien schreden...

Toen plotseling werd haar aandacht getrokken door het schelle geschreeuw van een krantenjongen. Zij bleef staan.

De jongen holde langs het trottoir met een dik pak kranten en gilde zo hard hij kon :

— Extra tijding ! « Professor Shirley, de koning der misdadigers vier dagen geleden gearresteerd ! »

Wat hij nog verder riep, verstond zij niet. Dat kwam er trouwens niet op aan. Alleen dit ene werd vastgehouden in haar hersens : De chef was vier dagen geleden gevangen genomen. Kon dus onmogelijk de advertentie hebben geplaatst en was dan ook niet in dat geheimzinnige huis, onder de naam van Dickson.

.....

Eén gedachte had zij nu nog maar, vluchten... vluchten... en wel zo snel mogelijk. En nu alleen bedacht op zelfbehoud begon zij zo hard zij kon te hollen in de richting van de rivier.

HOOFDSTUK VII.

ONSCHADELIJK GEMAAKT

Als de courantenjongen een weinig minder hard had geschreeuwd, zouden de zaken misschien een andere loop hebben genomen, maar de knaap verstond zijn vak en hij gilde zo luid het opzienbarende bericht, dat het niet anders kon, of het moest ook door anderen gehoord zijn, die bij de zaak betrokken waren. Daar waren om te beginnen Raffles, Brand en Henderson, die niet ver van het huis met het puntgeveltje zich verdekt hadden opgesteld achter het venster van een kleine kroeg, waar gewoonlijk matrozen, stokers en leeglopers kwamen, het merendeel van niet al te goede reputatie.

Hun doel was slechts, zich door eigen aanschouwing te overtuigen, of het gevaarlijke schepsel inderdaad gevangen zou worden genomen.

Tweedens Mister Bill, die zijn hartsvriendin op nauwelijks tien passen afstand gevolgd was en die onmiddellijk

zijn schreden begon te verhaasten, zodra hij begreep, dat zijn duistere vermoedens maar al te zeer gewettigd waren geweest.

Dan was er nog een derde groepje dat het geschreeuw van de jongen had gehoord en dat was de politie, die zich verdekt in het huis had opgesteld, klaar om tot arrestatie over te gaan.

— Mislukt ! zei Raffles lakoniek toen de jongen voor de eerste maal zijn krijgsgeschreeuw had laten horen.

Brand had moeite, zijn woede in te tomen, en bromde met gebalde vuisten :

— De ezels ! Hadden zij dat bericht niet kunnen achterhouden !

— Een Amerikaans blad houdt nooit een bericht achter Brand !

— Daar loopt zij, Mylord, riep Henderson plots opgewonden.

Brand gaf hem een stomp in de zijde, maar de waarschuwing kwam te

laat, en de uitroep van de reus was gehoord.

Nu waren alle drie vermomd als kadewerkers, en de benaming «My-lord» moest dus wel zeer zonderling klinken in de mond van een haveloze kerel en gericht tot iemand, die er al heel weinig als een edelman uitzag.

In ieder geval ontstond er onmiddellijk opschudding onder een troepje mannen dat dicht bij de deur gezeten had en waarvan er enige wel heel weinig met de scheepvaart, maar des te meer met het breekijzer en de boslopers uitstaande schenen te hebben.

Zij hadden ook de vrouw zien weglopen en in ieder geval waren zij nieuwsgierig genoeg, om lastig te worden. Want toen Raffles met een sprong op de deur toesnelde, om de achtervolging te beginnen, trad een grote kerel met een gemene tronie hem in de weg, ging in dreigend gebukte houding voor de deur staan en vroeg:

— Wat moet jij van die vrouw?

De toestand was niet zo, dat men veel tijd kon verloren laten gaan met nutteloze uitlegging.

Raffles gaf dus het enige antwoord, dat in de gegeven omstandigheden gegeven kon worden, hij sloeg de kerel eenvoudig neer, die lang uit voor de deur ter aarde stortte.

Als bij toverslag kwamen de mes-sen te voorschijn. Al die kerels vormden een soort van broederschap, een lid daarvan was aangevallen en dadelijk vergaten zij mogelijke onderlinge twisten en keerden zich als een man tegen de vreemde eend in de bijt.

En waarschijnlijk zou het er slecht hebben uitgezien voor Raffles als Henderson ditmaal niet van de partij was geweest.

De reus liet een schallende lach horen, was er het volgende ogenblik «midden in» zoals zijn geliefkoosde uitdrukking was en bijna aanstonds rolden en tolden er enige aanvallers als tegels door elkander en maten de vloer met hun lengte.

Er gingen hierdoor echter een paar kostbare ogenblikken verloren, want de man die door Raffles was neergeslagen, lag languit voor de deur en die ging naar binnen open.

Brand sjarde het lichaam terzijde en dit nam enige tijd in beslag.

Maar tenslotte was de weg toch vrij en de drie mannen stormden naar buiten en de straat op, niet dan nadat hun een paar revolverkogels waren achterna gezonden, die geen doel troffen. Toen zij buiten kwamen was er van Goudhaar niets meer te zien, maar er liep een grote kerel zo hard hij kon Spring Street uit en Raffles begreep onmiddellijk dat dit in verband moest staan met de mislukte operatie.

Het was waarschijnlijk een vriend van de vrouw, die zich bij haar wilde voegen.

— Vlug, ik geloof dat zij over het water wil ontsnappen! beval Raffles. Wij moeten haar na!

— Maar wij hebben geen boot! riep Brand.

— Dan nemen wij er een! Zij zal er wel evenmin een hebben!

Onder het spreken snelden zij zo vlug mogelijk voort, de straat uit, en al wonnen zij niet op de voortsnelende kerel daarginds, zij konden hem toch in het oog blijven houden en dat was al veel.

Zij hadden de kade juist bereikt, toen zij achter zich de snelle voetstappen hoorden van een zestal mannen.

Dat was natuurlijk de afdeling politie, die in het huis verborgen was geweest.

— Wij schijnen in vier colones op te rukken! grinnikte Henderson, die ondanks zijn zwaarte de snelle gang puffend en blazend bijhield.

Dit was maar gedeeltelijk waar, want toen zij de kade bereikten had Bill zich juist bij Goudhaar gevoegd.

Zij stonden in de buurt van een kleine steiger, waaraan een ranke, blijkbaar snelle motorboot gemeerd lag, die zachtjes heen en weer schommelde.

Hudson River was vol lichtjes van voorbijvarende schepen, grote en kleine en op enige afstand waren de groene lichten te zien van de pont van Christopher Street, die juist overstak.

De kade daar ter plaatse lag vol motorbootjes, van allerlei vorm en grootte, maar Bill scheen zijn zinnen juist te hebben gesteld op het vaartuigje, zoeven genoemd.

Wat nu volgde gebeurde in een oogwenk.

In die motorsloep stonden twee mannen overeind. Raffles meende een paar platte petten te onderscheiden en het licht van een straatlantaarn te zien weerkaatsen op glimmend ledergoed.

— Bij mijn hoofd, Mylord, het is een politieboot! riep Henderson opgewonden.

Hij had nog niet uitgesproken of er kraakte een schot en een van de mannen zakten in elkaar.

De tweede scheen naar zijn revolver te tasten, maar een verschrikkelijke wistslag van Bill die al in de motorboot was gesprongen, deed hem achterover in het donkere water tuimelen.

Bill stak Goudhaar de hand toe, zij sprong van de steiger in de boot en Bill gooide de tros los.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat Raffles en zijn vrienden hier niet werkeloos naar bleven kijken! Zij bleven voortrennen, maar kwamen toch te laat, om te kunnen verhinderen, dat Bill de motor aanzette en wegvoer in de duisternis.

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan, en wachtten de komst van de politie niet af.

Zij vlogen zo snel zij konden toe op een aangrenzende steiger, waar een zestal boten lagen.

In een daarvan was een man in een overall juist klaar met het bijvullen van benzine en hij stond nu verschrikt te kijken naar het spartelen van de politiebeampte in het koude water, dat hem weer tot zich zelf scheen te hebben gebracht.

En het was juist deze boot, die Raf-

fles door haar vorm het meeste aantrok. Zij zag er snel uit.

Zonder te talmen gaf hij Henderson een wenk, die hem onmiddellijk begreep, de steiger opsnelde, zich met één hand vasthield aan een meerpaal en met de andere de heer in overall stevig in de kraag greep en hem, spartelend en schreeuwend uit de boot trok, alsof hij een kind van twee maanden was geweest.

Een paar tellen later waren de drie mannen in de motorboot gesprongen en voeren niet zonder moeite weg, want de naastliggende jachten en sloepen belemmerden het manoeuvreren niet weinig.

De boot zwaaide reeds om de kop van de steiger heen, toen de politie kwam aanlopen.

De beambte die in het water gelegen had en zich nu vastklampte aan het steigertje, riep iets, wees naar de rivier en het volgende ogenblik vlogen Raffles en zijn vrienden de kogels fluitend om de oren.

Het was duidelijk dat men hen in de opwinding voor de vluchtelingen aanzag!

Gelukkig begunstigde de duisternis hen en een paar seconden later hield het vuren dan ook op.

De politie zocht nu zeker naar een andere boot, om daarmede de achtervolging te beginnen.

Raffles was de eerste die enig spoor vond van een streep sneeuw wit schuim op het water, dat stellig afkomstig moest zijn van een boot die zich met grote snelheid voortbewoog.

Hij wees er zwijgend Brand op, die zich diep over het lage boord bukte, de vuisten balde en uitriep:

— Wij halen hen nooit in! Die politieboot loopt veel harder dan de onze!

— Niet veel harder, maar toch hard genoeg om te ontsnappen! mompelde Raffles strak voor zich uitziende over het donkere water. En als er niets tussenbeide komt... maar bij mijn ziel, dat doet het juist wel als mijn ogen mij niet bedriegen!

Op een paar kabellengten voor hun

eigen boot voer met de grootste snelheid, op gevaar af, tegen een ander schip op te lopen, de politieboot.

Het vaartuig zelf was nauwelijks zichtbaar, maar des te beter de witte streep van zijn kiel-zog. En weer wat verder stak juist opnieuw de logge, reusachtige pont over.

Het was duidelijk dat de politieboot zich daartegen te pletter zou lopen als zij haar vaart niet minderde of haar koers wijzigde.

Bill deed zowel het een als het ander en voer in een grote boog achter de pont om. Henderson had echter kaarsrecht kunnen doorsturen en daardoor won hij een flink stuk op de vluchtelingen.

Toen de politieboot weer te voorschijn kwam van achter de pont was er nauwelijks een afstand van tachtig meter tussen de beide vaartuigjes.

En de hoop in het hart van Henderson herleefde.

Hun eigen boot bleek zeer snel te lopen en misschien zelfs wel even snel als het politievaartuig.

Zo duurde de achtervolging wel bijna tien minuten zonder dat er terrein gewonnen of verloren werd, in noordelijke richting, langs de eindeloze rij pieren en steigers, alle van grote witte nummers voorzien, totdat Brand, die voor in de boot lag neergeknield, een kreet slaakte en schreeuwde:

— Laat achteruit slaan! Houdt wat aan bakboord, nog wat!

Henderson, die het stuurwiel bediende, gehoorzaamde onmiddellijk, Raffles bukte zich naar Brand toe en schreeuwde:

— Wat is er? Waarom laat je ons stoppen?

— Daar! In het water! Zie je het niet?

Een weinig voor hen uit dreef iets wits zachtjes meedeinend op de golven, Raffles herkende het aanstonds. Het was een menselijk gelaat.

— De agent! Zij hebben de agent over boord geworpen, de ellendelingen! schreeuwde Brand woedend.

— Wij zullen hem aan boord trekken, misschien leeft hij nog! zei Raffles vastberaden. Hij knielde naast Brand neer en Henderson stuurde zo behendig, dat hij vlak langs de drenkeling voer, die door de twee mannen op de voorplecht aan boord werd getrokken.

Onmiddellijk werkte de motor weer op volle kracht, maar er was een kostbare minuut verloren gegaan.

Van de politieboot was niets meer te zien. De drenkeling bleek inderdaad de agent te zijn, die door Bill was neergeschoten. Hij had een schotwond in de borst, die wel gevaarlijk maar toch niet dodelijk was. De man zou echter stellig verdronken zijn, zonder de tussenkomst van Brand.

Raffles legde de arme drommel dadelijk languit op 't voordek, knoopte zijn uniform los en zuiverde de wond zo goed mogelijk. Waarop hij ze verbond met wat de kleine kajuit opleverde aan schoon linnen en dat was waarlijk niet veel.

Gelukkig had de man, doordat hij bijna niet adem haalde, slechts weinig water binnen gekregen en na een paar minuten sloeg hij al weer de ogen op, keek verwilderd om zich heen en poogde zich op te richten, maar Raffles zei haastig:

— Blijf zo liggen! Je bent ernstig gewond. Wij zullen je zo spoedig mogelijk aan land zetten, het is nu toch vruchteloos geworden!

— Wat bedoel je? vroeg de man zwakjes.

— Ik bedoel de achtervolging van die slang en van de kerel die jou heeft neergeschoten!

De agent glimlachte flauw en zei met moeite:

— Ja, het was Chicago-Bill, die me dat geleverd heeft. Maar als je van plan bent hem te arresteren, ga dan maar gerust verder, je haalt hem in!

— Onmogelijk, hij heeft de politieboot!

— Ik zeg je dat je hem inhaalt! Ik heb, daar beneden, waar ze me had-

den neergesmeten, de prop uit de bodem kunnen trekken en over boord gooien! Ze lopen vol, binnen het kwartier, ha, ha! Hij staat, als een gek te hozen, maar dat zal hem niet veel helpen! Toen werden ze zo kwaad, dat tuig, dat ze me over boord smeten! Heb ik hem dat, niet netjes gelapt?

Raffles keek vol bewondering neer op de dappere kerel, die, zwaargewond als hij was, toch nog zijn leven had gewaagd om twee schurken in hun vlucht te belemmeren en zei:

— Jij bent een flinke vent, agent en het zal je geen windeieren leggen! Jij brengt het nog ver!

— Dank je wel, maat! zei de agent met een gelukkig gezicht. Als ik het er tenminste bovenop haal! Waar zijn we hier ergens?

— Bij steiger 62!

— Mooi zo, dat is bij Gansevoort Street! Zet mij even aan wal, wil je? Er is daar een post van «Eerste hulp bij Ongelukken». Ik kan je toch niet helpen, ik ben vleugellam! Je kunt daar desnoods oog agenten aan boord nemen!

— Niet nodig! zei Raffles. Wij doen het alleen wel! En agenten kunnen we overal krijgen, wij mogen vooral niet meer tijd verliezen.

De agent zweeg. 't Spreken scheen hem te hebben uitgeput.

Henderson had reeds de boot naar de rechter wal gestuurd en wist haar behendig juist voor steiger 62 te krijgen.

Raffles en Brand droegen de gewonde agent zo voorzichtig mogelijk aan land en ditmaal waren de omstandigheden hun gunstig, want er waren daar enige mannen van de havendienst die Raffles haastig op de hoogte stelde en die hem mededeelden, dat de politieboot zoeven was voorbijgevaaren en dat het hun was opgevallen, dat zij zo laag op het water lag en dat er iets aan boord scheen te haperen.

Raffles knikte zwijskend beval nogmaals de agent in hun hoede aan, toen sprong hij haastig weer aan boord

en de boot zette de achtervolging voort.

Een kwartier nadat zij van steiger 62 waren vertrokken, slaakte Brand weer een kreet en wees voor zich uit.

In het midden van de brede rivier voer een klein schip, dat juist begon over te steken naar de linker wal, dat wil dus zeggen naar Hoboken.

Er kon geen twijfel meer zijn, of het liep met de arme politieboot ten einde!

Een paar minuten verstreken en reeds kon men duidelijk zien hoe een grote, zware man als een krankzinnige aan het hozen was, terwijl Goudhaar aan het kleine stuurrad stond en telkens achterom keek.

Het werd hoog tijd, dat de boot op de wal werd gezet, want het boord was al bijna gelijk met de oppervlakte van het water.

Het was blijkbaar het plan van Chicago-Bill, te landen bij een van de Gouvernementspieren.

Het is daar zeer stil. Huizen vindt men op die plek niet, alleen maar loodsen, die het eigendom zijn van de regering en waar allerlei legergoederen en andere voorraden zijn opgeslagen.

Konden zij eenmaal die plek bereiken, dan zou een ontvluchting misschien toch nog mogelijk zijn.

De duisternis is hier bijna volkomen, want er branden slechts weinig lantaarns.

Raffles zag dit alles ook zeer goed in en daarom poogde hij, de bandiet de weg af te snijden.

Bill had hem nu ook in het oog gekregen en schudde woedend zijn geweldige vuist zonder evenwel te durven schieten, daar hij wel begreep, dat dit aan land gehoord zou worden en zijn lot dan bezegeld was.

Door een uiterste poging slaagde het tweetal erin, het zinkende vaartuig bij een van de laatste pieren te krijgen en zij moesten zich ophijgen, om vaste voet te krijgen op de planken vloer.

Zij begonnen dadelijk hard te lopen, maar het was hun laatste loop.

Henderson stuurde de motorboot behendig langs een aangrenzende steiger en nog voor zij geheel stil lag sprongen hij en Raffles aan land terwijl Brand de boot meerde.

Toen stond Chicago-Bill stil en keerde zich dreigend om.

Waarschijnlijk geloofde hij door zijn geweldige kracht die twee mannen, die daar naderden, wel aan te kunnen.

Goudhaar hield zich wat terzijde, in de schaduw van een der loodsen, loerend in gebukte houding, als een roofdier, dat gereed staat, zich met een machtige sprong op zijn prooi te werpen.

Chicago-Bill had een bokserhouding aangenomen en wachtte zijn beide tegenstanders af.

Raffles wilde reeds onbevreesd op hem toetreden, maar Henderson was hem voor en zei:

— Ik vraag u verschoning, mylord, maar ik zou het liever doen! Die kerel is te zwaar voor u! Hij is meer van mijn postuur!

En daar had de heer Chicago-Bill al een tik te pakken, die hem deed duizelen en hem alle sterren en strepen van de Amerikaanse vlag deden zien.

Hij slaakte een woest gebrul en viel

als een razende naar Henderson uit, als een getergde stier, maar nogmaals kwam de verschrikkelijke, ijzerharde vuist hem tegemoet en velde hem neer, maar nu voor goed.

Op het zelfde ogenblik klonk er een geluid, dat veel van een zweepslag had.

En als haar hand wat minder had getrild van woede, dan zou dit avontuur het laatste zijn geweest van de «Grote Onbekende».

Nu schampte de kogel hem slechts aan zijn schouder en voor zij nogmaals kon schieten had Raffles haar pols gegrepen en haar het wapen ontworpen.

Hij keek haar even aan en zei schouder ophalend:

— Drift en woede zijn slechte makers, Maria Lanesso, als men het op het leven van een ander heeft voegzien. Ik denk dat dit je laatste schot is geweest!

En zo was het ook.

Enkele minuten later waren Chicago-Bill en Goudhaar opgesloten in een politieposthuis en twee uren daarna zaten zij in dezelfde gevangenis, waar professor Shirley hen diezelfde avond reeds was voorgegaan, na gearresteerd te zijn door een van die zeldzame gelukkige toevallen, waarop zelfs de beste politie wel eens mag rekenen.

De volgende aflevering bevat:

De Smokkelkoningin

